

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่าง

พระราชบัญญัติ

การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๐

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐

อ.พ.๒/๒๕๖๐

จัดทำโดย

สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

www.senate.go.th

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรีชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรีต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ โดยมีหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้ ดังนี้

๑. หลักการและเหตุผล

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น”

(แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็น “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

(๓) กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข

กรุงเทพมหานคร และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุข อธิบดีกรมอนามัย เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ให้สอดคล้องกัน (เพิ่มมาตรา ๘/๑ มาตรา ๑๐ (๖/๑) และหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง)

(๔) กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ในอนาคต (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

(๕) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนเข้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง)

(๖) กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หลักเกณฑ์การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ และเพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓)

(๗) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๓/๑ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ และเพิ่มมาตรา ๘๔/๑)

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง ทำให้การจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อระงับและจัดการตามความจำเป็นมิให้เหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ตลอดจนกำหนดให้ผู้ขออนุญาตในกิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต นอกจากนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้เกิดความรอบคอบโดยให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ^๑

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข(ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีเนื้อหาสาระรวมทั้งสิ้น ๒๖ มาตรา สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

๒.๑ แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

แก้ไขบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่ง ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๒.๒ กำหนดให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขในระดับพื้นที่

(๑) กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร โดยมีองค์ประกอบจากภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินงานด้านการสาธารณสุขในระดับพื้นที่ได้ทันทั่วถึง (ร่างมาตรา ๙ เพิ่มหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕)

(๒) กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการทั้งสองคณะในการดำเนินการตามนโยบาย แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข เพื่อประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนตามกลไกประชารัฐ (ร่างมาตรา ๙ เพิ่มมาตรา ๑๗/๓)

๒.๓ กำหนดอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม

(๑) กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต (ร่างมาตรา ๑๐ เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

(๒) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๑๒ เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง)

๒.๔ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(๑) กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปด้วยความรอบคอบ (ร่างมาตรา ๑๔ เพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓)

^๑สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, “บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.” ๒๕๕๙. (อัคราเนนา)

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ให้ชัดเจน (ร่างมาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗)

๒.๕ บทกำหนดโทษ

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับฐานความผิดที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม และเพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ ร่างมาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ ร่างมาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓/๑ และร่างมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๔)

(๒) เพิ่มบทสันนิษฐานความรับผิดทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล (ร่างมาตรา ๒๐ เพิ่มมาตรา ๘๔/๑)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการเปรียบเทียบให้เหมาะสมและสอดคล้องกับแบบการร่างกฎหมาย (ร่างมาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

๒.๖ บทเฉพาะกาล

(๑) กำหนดบทบัญญัติรองรับในวาระเริ่มแรกที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยให้กรรมการโดยตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๒ ร่างมาตรา ๒๓ และร่างมาตรา ๒๔)

(๒) กำหนดบทบัญญัติรองรับอุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างการพิจารณาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๕)

๓. บทวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๓.๑ เหตุผลและความจำเป็นในการตราร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายที่สมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

๑) ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง
๒) ขาดกลไกและความชัดเจนของขั้นตอนการดำเนินงานในการแก้ไขปัญหากรณีเกิดเหตุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

๓) ความล่าช้าในการควบคุมและแก้ไขปัญหาเหตุร้ายกาจที่จำเป็นต้องมีการควบคุมและแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

๔) สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น อาทิ มีการประกอบกิจการที่หลากหลายมากขึ้น และกิจการบางประเภทหรือบางขนาดอาจมีความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนหรืออาจมีผลกระทบในอนาคต

๕) ขั้นตอนและกลไกการดำเนินการวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขนั้น ไม่สอดคล้องกับจำนวนผู้อุทธรณ์จากทั่วประเทศ และไม่มีความยืดหยุ่นในการมอบหมายผู้อื่นดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์แทน ซึ่งเป็นปัญหาอุปสรรคในการพิจารณาอุทธรณ์อย่างยิ่ง เนื่องจากภารกิจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีจำนวนมาก จึงทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะพิจารณาอุทธรณ์ได้ทันการ ทำให้การอำนวยความสะดวกเป็นไปอย่างล่าช้า เกิดผลเสียต่อประโยชน์ของประชาชนหรือผู้ประกอบการผู้อุทธรณ์คำสั่ง

๖) กฎหมายมิได้กำหนดให้มีฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการเปรียบเทียบและไม่มีหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ทำให้การดำเนินการเปรียบเทียบคดีมีความล่าช้าและไม่มีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน

๗) การกำหนดอัตราโทษไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน

๓.๒ ข้อดีของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการเพิ่มกลไกการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร เพื่อประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนตามกลไกประชารัฐ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ เพื่อป้องกันมิให้มีการก่อปัจจัยที่อาจทำให้เกิดเหตุรำคาญและสามารถแก้ไขได้อย่างทันที่ อีกทั้งกำหนดให้กิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกใบอนุญาต เพื่อป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับสุขภาพของประชาชนในพื้นที่และคุ้มครองด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น^๒

^๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, “บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.” ๒๕๕๙. (อัสสำเนา)

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดย คณะรัฐมนตรี ชุดที่มีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการ งานด้านนิติบัญญัติ โดยมุ่งเน้นสารประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้น สำหรับเพื่อประกอบการพิจารณา ของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำนักกฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
มกราคม ๒๕๖๐

เอกสารประกอบการพิจารณา

จัดทำโดย

นายรัช ผาสุข	รองเลขาธิการวุฒิสภา
นายทศพร แยมวงษ์	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นายสุชาติ พันทองคำ	ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานกฎหมาย ๒
นางสาวนภพร ชวรงค์	นิติกรชำนาญการพิเศษ
นางสาวจิตรگان เจียรตระกูล	วิทยากรปฏิบัติการ
นางสิริกัญย์ ส่องแสง	เจ้าพนักงานธุรการอาวุโส
นางสาวรัตติกาลุย์ น้อยนวม	เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน
นายพัลลภ วงศ์พานิช	เจ้าพนักงานบันทึกข้อมูลชำนาญงาน

กลุ่มงานกฎหมาย ๒ สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๒๙๖

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผู้สนใจที่มีความประสงค์หรือต้องการที่จะศึกษาเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นการล่วงหน้าก่อนวันประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สามารถสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้จากเว็บไซต์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ www.senate.go.th

หรือขอรับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ที่ศูนย์บริการข้อมูลด้านกฎหมายฯ วุฒิสภา อาคารรัฐสภา ๒ ชั้น ๑ หมายเลขโทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๑๕๖๕

สารบัญ

หน้า

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ก

ส่วนที่ ๑ ความเป็นมาและสาระสำคัญของ

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ๑

ส่วนที่ ๒ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

กับร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ที่ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ๑๕

ส่วนที่ ๓ ข้อมูลประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

- คำชี้แจงตามหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย - ๑ -

- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประกอบร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. - ๖ -

- ข้อมูลพื้นฐานการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

และการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขในบริบทประเทศไทย - ๑๑ -

- ความหมายและความสำคัญของข้อกำหนดของท้องถิ่น - ๑๗ -

- การดำเนินงานด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม สำหรับสาธารณสุขอำเภอ

การจัดการเหตุรำคาญและกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ - ๒๒ -

- อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น - ๒๖ -

- ระบบการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๗ -

- โทษความผิดของผู้ก่อเหตุรำคาญ - ๒๘ -

- การศึกษาเปรียบเทียบ “การกระจายอำนาจกับการบริหารระบบสุขภาพท้องถิ่น

ในต่างประเทศกับประเทศไทย” - ๒๙ -

ภาคผนวก

- พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (๑)

- ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)..... (๒๕)

- บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (๓๙)

ส่วนที่ ๑

ความเป็นมาและสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

**ความเป็นมาและสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)**

ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่..) พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็น “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

(๓) กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุข อธิบดีกรมอนามัย เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ให้สอดคล้องกัน (เพิ่มมาตรา ๘/๑ มาตรา ๑๐ (๖/๑) และหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง)

(๔) กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ในอนาคต (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

(๕) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนด ประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาต จะต้องดำเนินการก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง)

(๖) กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หลักเกณฑ์การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ และเพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓)

(๗) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๓/๑ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ และเพิ่มมาตรา ๘๔/๑)

๑.๒ เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง ทำให้การจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อระงับและจัดการตามความจำเป็นมิให้เหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ตลอดจนกำหนดให้ผู้ขออนุญาตในกิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต นอกจากนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้เกิดความรอบคอบโดยให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

๔. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

๕. บทรักษาการตามพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๒๖)

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

๖. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

- แก้ไขบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” (ร่างมาตรา ๓)

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น”

- แก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่ง (ร่างมาตรา ๔)

มาตรา ๔ ให้แก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่ง

- แก้ไขบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ (๖) (ร่างมาตรา ๕)

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๖) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น”

- กำหนดให้อธิบดีกรมอนามัยอาจให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาออกคำสั่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (ร่างมาตรา ๖ เพิ่มมาตรา ๘/๑)

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๘/๑ ในการพิจารณาออกคำสั่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง อธิบดีกรมอนามัยอาจให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาโดยไม่ชักช้า”

- กำหนดให้คณะกรรมการสาธารณสุขมีอำนาจหน้าที่ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร (ร่างมาตรา ๗ เพิ่ม (๖/๑) ในมาตรา ๑๐)

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖/๑) ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“(๖/๑) ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่กฎหมายกำหนดไว้”

- กำหนดให้คณะกรรมการสาธารณสุข คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้อง (ร่างมาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑)

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใดไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร”

- กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร (ร่างมาตรา ๙ เพิ่มหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕)

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕

“หมวด ๒/๑

คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๑๗/๑ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) อัยการจังหวัด เกษตรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องถิ่นจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นกรรมการ

(๓) นายกเทศมนตรี จำนวนหนึ่งคน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และในกรณีที่จังหวัดใดมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นกรรมการด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๒ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งปลัดกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ

(๒) รองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๓ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน และมาตรการตามมาตรา ๑๐ (๑)
 (๒) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

(๓) ให้คำแนะนำแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุนราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการ และราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามโครงการที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย

(๕) สอดส่องหรือกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม

(๗) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘/๑

(๘) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗/๔ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗/๕ การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้งให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

- กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต (ร่างมาตรา ๑๐ เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๒๘/๑ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุรำคาญเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ เป็นบริเวณกว้างจนก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุข ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดให้บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การระงับเหตุรำคาญตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ในกรณีที่เหตุรำคาญตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญนั้นโดยไม่ชักช้า”

- กำหนดให้ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า (ร่างมาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง)

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า และให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งตรวจพบเหตุนั้นแจ้งต่อคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑”

- กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๑๒ เพิ่มวรรคสองของมาตรา ๕๔)

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง”

- กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หลักเกณฑ์การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ (ร่างมาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ ร่างมาตรา ๑๔ เพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓ และร่างมาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗)

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุหยุดการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะเห็นสมควรให้มีการหยุดการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๖๖/๑ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบด้วย

(๑) อธิบดีกรมอนามัย เป็นประธานกรรมการ

(๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ จากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม อีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนอย่างน้อยหนึ่งคน

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ

ผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖๖/๒ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖

(๒) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

(๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๖๖/๓ การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ และการแต่งตั้งและการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วแต่กรณี

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

- กำหนดบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับฐานความผิดและเพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ ร่างมาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ ร่างมาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓/๑ และร่างมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๔)

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร

ตามมาตรา ๑๗/๓ (๙) หรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๒ (๒) โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสวยอาหารตามมาตรา ๓๘ ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสวยอาหารตามวรรคหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๕ (๒) หรือ (๓) หรือมาตรา ๔๐ (๑) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๓/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๘๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน”

- กำหนดบทสันนิษฐานความรับผิดทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล (ร่างมาตรา ๒๐)

มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๘๔/๑ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการ

หรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

- แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการเปรียบเทียบให้เหมาะสม (ร่างมาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด เป็นกรรมการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด เป็นผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

การเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

- กำหนดบทบัญญัติรองรับในวาระเริ่มแรกที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ในคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยให้กรรมการโดยตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๒ ร่างมาตรา ๒๓ และร่างมาตรา ๒๔)

มาตรา ๒๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดประกอบด้วย กรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นกรรมการ และเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้ง

กรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัย ซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วย กรรมการตามมาตรา ๖๖/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการ แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖๖/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

- กำหนดบทบัญญัติรองรับอุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างการพิจารณา อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๕)

มาตรา ๒๕ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัติฯ ใช้บังคับ ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ด้วย

ส่วนที่ ๒

ตารางเปรียบเทียบ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
กับร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ที่ผ่านการพิจารณาของ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กับร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
 ที่ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p>	<p>ร่าง พระราชบัญญัติ การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p>..... </p> <p>โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วย การสาธารณสุข</p> <p>..... </p> <p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด หกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ราชการ ส่วนท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข</p>	

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น</p> <p>(๖) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น</p>	<p>(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น”</p> <p>มาตรา ๔ ให้แก้ไขคำว่า “ชื่อกำหนดของท้องถิ่น” ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “ชื่อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่ง</p> <p>มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“(๖) ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น”</p> <p>มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“มาตรา ๘/๑ ในการพิจารณาออกคำสั่งตาม มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง อธิบดีกรมอนามัยหรือคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นประกอบการพิจารณาไม่ขัดขวาง”</p>	<p>แก้ไขบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” ให้สอดคล้องกับกฎหมายจัดตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบัน</p> <p>แก้ไขคำว่า “ชื่อกำหนดของท้องถิ่น” เป็นคำว่า “ชื่อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่งในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายฉบับอื่น ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน</p> <p>แก้ไขบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้สอดคล้องกับกฎหมายจัดตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบัน</p> <p>กำหนดเพิ่มเติมให้อำนาจอธิบดีหรือคณะกรรมการสาธารณสุข กระทรวงมหาดไทยตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาออกคำสั่งเพื่อให้เกิดหรือป้องกันความเสียหายตามมาตรา ๘ ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้อธิบดีกรมอนามัยมีข้อมูลในระดับที่ถูกต้องเพียงพอประกอบการออกคำสั่งดังกล่าว</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖/๑) ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ “(๖/๑) ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่ยกกฎหมายกำหนดไว้” มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปเป็นแทน “มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใดไม่เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการแจ้งต่อผู้มีอำนาจควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	เพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ให้คณะกรรมการสาธารณสุขสามารถติดตามและประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่มบทบาทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในหมวด ๒/๑ โดยให้คณะกรรมการทั้งสองคณะดังกล่าวแจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อสั่งให้ดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	
	มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕	

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p>	<p>“หมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร _____</p> <p>มาตรา ๑๗/๑ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย</p> <p>(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ</p> <p>(๒) อัยการจังหวัด เกษตรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นกรรมการ</p> <p>(๓) นายแพทย์มนตรี จำนวนหนึ่งคน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และในกรณีที่จังหวัดใดมีองค์ประกอบบางส่วนต้องถึงรูปแบบพิเศษ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้บริหรงค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นกรรมการด้วย</p> <p>(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ</p> <p>ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นกรรมการและเลขาธิการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน</p>	<p>กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับองค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การแต่งตั้งคณะกรรมการ และคณะกรรมการประชุมคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร เพื่อให้คณะกรรมการระดับจังหวัดทำหน้าที่เป็นกลไกขับเคลื่อนการปฏิบัติการตามกฎหมายในระดับพื้นที่</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p>เป็นผู้ช่วยเลขานุการ มาตรา ๑๗/๒ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย (๑) รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งปลัดกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ (๒) รองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ (๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ</p> <p>ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัย ซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อมด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ</p> <p>มาตรา ๑๗/๓ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด และคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้</p>	

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p>(๑) ดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน และมาตรการ ตามมาตรา ๑๐ (๑)</p> <p>(๒) เสนอความเห็นเกี่ยวกับกฎกระทรวงแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย</p> <p>(๓) ให้คำแนะนำแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุนราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>(๔) ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามโครงการที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย</p> <p>(๕) สอดส่องหรือกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ</p> <p>(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนการณรงค์และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม</p> <p>(๗) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘/๑</p> <p>(๘) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใด มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้อง หรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาได้</p> <p>(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย</p>	

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๑๗/๔ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>มาตรา ๑๗/๕ การแต่งตั้งคณะกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้งให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”</p> <p>มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“มาตรา ๒๘/๑ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุราคาแพงเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ เป็นบริเวณกว้างก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศให้บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตुरาคาแพง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>การระงับเหตुरาคาแพงตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เหตुरาคาแพงนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด</p> <p>ในกรณีที่เหตुरาคาแพงตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขชนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตुरาคาแพง</p>	<p>มาตรา ๑๗/๔ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>มาตรา ๑๗/๕ การแต่งตั้งคณะกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้งให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”</p> <p>มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“มาตรา ๒๘/๑ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุราคาแพงเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ เป็นบริเวณกว้างก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศให้บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตुरาคาแพง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>การระงับเหตुरาคาแพงตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เหตुरาคาแพงนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด</p> <p>ในกรณีที่เหตुरาคาแพงตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขชนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตुरาคาแพง</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>เพิ่มกลไกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตुरาคาแพง เพื่อระงับเหตุดังกล่าวในพื้นที่หรือทางสาธารณสุข หรือสถานที่เอกชนที่เกิดขึ้นเป็นบริเวณกว้าง รวมทั้งการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เหตुरาคาแพงนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต</p>

<p>พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นั้นโดยไม่ชักช้า”</p> <p>มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า และให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งตรวจพบเหตุนั้นแจ้งต่อคณะกรรมการกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี หรือคณะกรรมการกรุงเทพมหานคร ๑๑”</p> <p>มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของ มาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง”</p> <p>มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๖๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๕</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p> <p>กำหนดให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีหน้าที่แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นและคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการดังกล่าวทราบถึงสภาพปัญหาและดำเนินการแก้ไขควบคู่ไปกับการดำเนินการของเจ้าพนักงานท้องถิ่น</p> <p>เพื่อให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาต โดยเป็นหลักการเดียวกันกับการทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (EHIA)</p> <p>ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอุทธรณ์ โดยให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ การอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี</p>
--	--	--

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่อง การไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง</p> <p>การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุเพิกถอนการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่รัฐมนตรีจะเห็นสมควรให้มีการพิจารณาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว</p>	<p>วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่อง การไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง</p> <p>การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุเพิกถอนการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะเห็นสมควรให้มีการพิจารณาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว”</p> <p>มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“มาตรา ๖๖/๑ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบด้วย</p> <p>(๑) อธิบดีกรมอนามัย เป็นประธานกรรมการ</p> <p>(๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ</p> <p>(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านสาธารณสุข และการอนามัย สิ่งแวดล้อม อีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนอย่างน้อยหนึ่งคน</p> <p>ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัย</p>	<p>เพิ่มเติมเรื่ององค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ ที่กำหนดให้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๖๗ การพิจารณาอนุญาตตามมาตรา ๖๖ ให้รัฐมนตรีพิจารณาโดยไม่ชักช้า</p>	<p>มอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ</p> <p>การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>มาตรา ๖๖/๒ ให้คณะกรรมการพิจารณาอนุญาตมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖</p> <p>(๒) มีหนังสือเรียบบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสาร หรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์</p> <p>(๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์</p> <p>มาตรา ๖๖/๓ การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอนุญาตตามมาตรา ๖๖/๑ และการแต่งตั้งและการประชุมคณะกรรมการพิจารณาอนุญาตให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”</p> <p>มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“มาตรา ๖๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาอนุญาต พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วแต่กรณี</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>คำสั่งของรัฐมนตรีที่เป็นที่สุด</p> <p>มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p> <p>มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัย ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”</p> <p>มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”</p> <p>มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ คณะกรรมการสาธารณสุข จังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตาม มาตรา ๑๗/๓ (๙) หรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตาม มาตรา ๖๖/๒ (๒) โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>เพิ่มอัตราโทษเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐</p> <p>เพิ่มอัตราโทษเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐</p> <p>เพิ่มเหตุที่จะลงโทษให้สอดคล้องกับฐานความผิดที่ได้แก้ไขและเพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p> <p>ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท</p> <p>มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินั้นนอกจากที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือในมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท</p>	<p>มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๕ ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท</p> <p>ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามวรรคหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท</p> <p>มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) หรือ (๒) หรือ (๔) หรือ (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท”</p>	
<p>มาตรา ๗๓/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีเกี่ยวกับมูลค่าเดีเอช หรือมูลค่าเดีเอชหรืออันตราจากชุมชน</p>	<p>มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๗๓/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลค่าเดีเอชหรือมูลค่าเดีเอชหรืออันตรา</p>	<p>เพิ่มอัตราโทษเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p> <p>มาตรา ๓๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>จากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”</p> <p>มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ มาตรา ๓๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>	<p>เพิ่มเหตุที่จะลงโทษให้สอดคล้องกับฐานความผิดที่ได้แก้ไขใหม่และเพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน</p>
<p>มาตรา ๓๕ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสองต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน</p> <p>มาตรา ๓๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท</p> <p>มาตรา ๓๗ ผู้ได้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท</p> <p>มาตรา ๓๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือ</p>	<p>มาตรา ๓๕ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน</p> <p>มาตรา ๓๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p> <p>มาตรา ๓๗ ผู้ได้ฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท</p> <p>มาตรา ๓๘ ผู้ได้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือ</p>	<p>เพิ่มอัตราโทษเพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>หรือข้อกำหนดอื่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท</p> <p>มาตรา ๓๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๔๐ ผู้ดำเนินการผู้ใดดำเนินการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง</p> <p>มาตรา ๔๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๔๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท</p> <p>มาตรา ๔๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท</p> <p>มาตรา ๔๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน</p>	<p>ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท</p> <p>มาตรา ๓๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๔๐ ผู้ดำเนินการผู้ใดดำเนินการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง</p> <p>มาตรา ๔๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>มาตรา ๔๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท</p> <p>มาตรา ๔๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท</p> <p>มาตรา ๔๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน</p>	

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>หรือปรับปรุงไม่ทันหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งห้าถึงแปดหมื่นบาท และปรับปรุงอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน</p>	<p>หรือปรับปรุงไม่ทันหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งห้าถึงแปดหมื่นบาท และปรับปรุงอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน”</p> <p>มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p> <p>“มาตรา ๘๔/๑ ในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบเป็นงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่มีบุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการ และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”</p>	<p>เพิ่มพยานหลักฐานรับผิดทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคลเพื่อความครบถ้วนและสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันที่มีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล</p>
<p>มาตรา ๘๕ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี</p> <p>(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทน กรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนกรมตำรวจ</p> <p>(๒) ในเขตจังหวัดอื่นประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้กำกับการตรวจจังหว</p>	<p>มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“มาตรา ๘๕ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ</p> <p>(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทน กรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน</p> <p>(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตรวจจังหว</p> <p>การ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัด</p>	<p>แก้ไขถ้อยคำและรูปแบบการเขียนบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการเปรียบเทียบให้สอดคล้องกับแบบการร่างกฎหมาย และกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เช่น พระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติกองทุนการออมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้องให้คณะกรรมการเปรียบเทียบ</p> <p>สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย</p> <p>เมื่อได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา</p> <p>ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีต่อไป</p>	<p>สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเป็นผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน</p> <p>บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้องให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ</p> <p>สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย</p> <p>การเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเล็กน้อยตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”</p> <p>มาตรา ๒๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) แห่ง</p>	<p>เพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดในวาระเริ่มแรก</p>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕	ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p>พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ นี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ</p> <p>มาตรา ๒๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ นี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ</p>	<p>เพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในวาระเริ่มแรก</p>
	<p>มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการพิจารณาตุลาการประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๖๖/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการ</p>	<p>เพื่อรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาตุลาการในวาระเริ่มแรก</p>

<p>พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕</p>	<p>ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p>	<p>เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม</p>
<p>และเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ไปพลาถก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ตามมาตรา ๖๖/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้อง ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ทั้งนี้ เพื่อให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัด กรมอนามัยจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ</p> <p>มาตรา ๒๕ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณา อยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เป็นอำนาจของ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัตินี้ด้วย</p> <p>มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>..... นายกรัฐมนตรี</p>	<p>เพื่อรองรับอุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณา อยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้เป็นอำนาจ ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้</p>	

ส่วนที่ ๓

ข้อมูลประกอบการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

คำชี้แจงตามหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๑. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

๒. ส่วนราชการหรือหน่วยงานผู้เสนอ

กระทรวงสาธารณสุข

๓. ความเป็นมา

สืบเนื่องจากการคุ้มครองคุณภาพชีวิตของประชาชนด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม เป็นภารกิจสำคัญของประเทศที่จะต้องดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพภายใต้บทบัญญัติโดยตรงที่จะใช้บังคับ ทั้งนี้เนื่องจากการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อมครอบคลุมกิจการต่างๆ ในชีวิตประจำวันของประชาชน และกิจการบางประเภทที่มีผลกระทบต่อสุขอนามัยของประชาชน กิจการสถานประกอบการขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ ได้แก่ หาบเร่ แผงลอย สถานที่จำหน่ายและเสิร์ฟอาหาร ตลาด และกิจการค้าต่างๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายสำคัญที่ใช้ในการคุ้มครองและควบคุมพฤติกรรม และการกระทำของประชาชนในชีวิตประจำวันมิให้ส่งผลกระทบต่อสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อมโดยตรง ดังนั้น จึงต้องมีกลไกที่ทำให้การดำเนินงานตามที่กฎหมายกำหนดมีความรวดเร็วและสนับสนุนให้เจ้าพนักงาน ตามกฎหมายปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพสามารถควบคุมป้องกันมิให้มีการก่อปัจจัยที่อาจทำให้เกิดเหตุรำคาญ และสามารถแก้ไขได้อย่างทันท่วงที ซึ่งในปัจจุบันพบว่าบทบัญญัติของกฎหมายบางประการไม่มีความคล่องตัว ยังมีอุปสรรคในการดำเนินงานตามที่กฎหมายกำหนดและขาดความเชื่อมโยงในการประสานงาน อีกทั้งสภาพการณ์ ที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น จึงมีความจำเป็นต้อง แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติบางประการเพื่อให้การปฏิบัติงานตามที่กฎหมายกำหนด เอื้อต่อการคุ้มครองสุขภาพอนามัย ของประชาชนและเพื่อให้การใช้บังคับกฎหมายมีประสิทธิภาพสูงสุด

๔. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

๔.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในระดับพื้นที่ การแก้ไขปัญหาอนามัยสิ่งแวดล้อมที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ การดำเนินงานของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี รวมทั้งสร้างความเข้าใจอันดีของ ประชาชนและผู้ประกอบการ ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนปฏิบัติอย่างถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด

๔.๒ ความจำเป็นที่จะต้องทำภารกิจ

๔.๒.๑ จากการติดตามสถานการณ์การดำเนินงานตามกฎหมายของราชการส่วนท้องถิ่น พบว่า การดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และปัจจุบันยังไม่มีกลไกหรือหน่วยงาน ที่ปฏิบัติการในระดับพื้นที่โดยตรงในการรองรับการดำเนินงานให้สอดคล้องกับภารกิจของคณะกรรมการ สาธารณสุข จึงจำเป็นต้องจัดตั้งคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดขึ้นเพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมาย ในระดับพื้นที่

๔.๒.๒ การประกอบกิจการหรือการดำเนินกิจกรรมใดๆ ที่ไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะมีความเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ไม่ว่าจะเป็นการสะสมสิ่งของ การถ่ายเททิ้งของเสีย การเลี้ยงสัตว์โดยวิธีที่ไม่ต้องด้วยสุขลักษณะหรือเลี้ยงจำนวนเกินสมควร การกระทำที่ก่อให้เกิดฝุ่น ควัน กลิ่น แสง เสียง หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หากการกระทำนั้นเกิดขึ้นโดยผู้กระทำจำนวนมากในอาณาบริเวณเดียวกันเป็นวงกว้าง ย่อมก่อให้เกิดความยากลำบากในการแก้ไขปัญหา จึงจำเป็นต้องกำหนดพื้นที่ที่ต้องควบคุมกิจกรรมหรือการกระทำอาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญเพื่อให้มีการป้องกันและควบคุมปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนในอาณาบริเวณพื้นที่นั้น

๔.๒.๓ เนื่องจากกิจการบางประเภทหรือบางขนาดอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในวงกว้าง และอาจมีผลกระทบต่อประชาชนในระยะยาวจึงจำเป็นต้องกำหนดให้มีการดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไขเฉพาะตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดก่อนการอนุญาตให้ดำเนินกิจการ

๔.๒.๔ เพื่อให้กลไกและขั้นตอนของการอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับการวินิจฉัยอย่างรวดเร็วและรอบคอบ สามารถอำนวยความสะดวกต่อผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้อย่างทันสมัย

๔.๒.๕ เพื่อให้การดำเนินการของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีความคล่องตัว และเป็นการอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการใช้มาตรการทางกฎหมายลงโทษต่อผู้กระทำผิดตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

๔.๒.๖ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๔.๓ ปัญหาหรือข้อบกพร่องที่ต้องการแก้ไข

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีข้อบกพร่องในบทบัญญัติที่สมควรจะได้ปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติม ดังนี้

๔.๓.๑ ขาดกลไกหรือหน่วยงานที่ปฏิบัติการในการขับเคลื่อนการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง การดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ขาดความต่อเนื่องในการส่งเสริมสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๔.๓.๒ ขาดกลไกและความชัดเจนของขั้นตอนการดำเนินงานในการแก้ไขปัญหากรณีเกิดเหตุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

๔.๓.๓ ความล่าช้าในการควบคุมและแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญที่จำเป็นต้องมีการควบคุมและแก้ไขอย่างเร่งด่วน

๔.๓.๔ สภาพการณ์เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีการประกอบกิจการที่หลากหลายมากขึ้น ซึ่งทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น และกิจการบางประเภทหรือบางขนาดอาจมีความเสี่ยงที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนในวงกว้างหรืออาจมีผลกระทบในอนาคต

๔.๓.๕ ขั้นตอนและกลไกการดำเนินการวินิจฉัยอุทธรณ์ของรัฐมนตรีในระยะเวลาที่กำหนดในกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ไม่เท่าทันต่อจำนวนผู้อุทธรณ์จากทั่วประเทศ การอุทธรณ์ตามบทบัญญัติปัจจุบันไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่รัฐมนตรีในการมอบหมายผู้อื่นดำเนินการพิจารณาอุทธรณ์แทน ซึ่งเป็นปัญหาอุปสรรคในการพิจารณาอุทธรณ์อย่างมาก เนื่องจากการกิจของรัฐมนตรีมีจำนวนมากจึงทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอที่จะพิจารณาอุทธรณ์ได้ทันการ ทำให้การอำนวยความสะดวกเป็นไปอย่างล่าช้า เกิดผลเสียต่อประโยชน์ของประชาชนหรือผู้ประกอบการผู้อุทธรณ์คำสั่งนั้นที่ได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

๔.๓.๖ กฎหมายมิได้กำหนดให้บุคคลโดยตำแหน่งที่เป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีสามารถมอบหมายผู้แทนได้ และไม่มีฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี จึงส่งผลให้การดำเนินการเปรียบเทียบคดีตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เกิดความล่าช้า

๔.๔ มาตรการที่จะบรรลุมัตถุประสงค์ของภารกิจมีดังต่อไปนี้

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘ การใช้อำนาจของอธิบดีกรมอนามัยในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน

๔.๔.๒ เพิ่มมาตรา ๑๐/๑ มาตรา ๑๐/๒ และมาตรา ๑๐/๓ ให้มีสาธารณสุข เพื่อให้มีกลไกในการขับเคลื่อนการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในระดับพื้นที่ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด

๔.๔.๓ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ ให้อำนาจเลขานุการคณะกรรมการหรือคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดในการออกคำสั่งเพื่อระงับเหตุในกรณีที่เกิดเหตุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน

๔.๔.๔ เพิ่มมาตรา ๒๖/๑ ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ในกรณีเกิดเหตุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพประชาชน

๔.๔.๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๖ วรรคสอง ให้อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุขในระดับบังคับบัญชาสูงสุดของอำเภอหรือจังหวัดมีอำนาจออกคำสั่งกรณีที่เกิดเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่ฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติการสาธารณสุขหรือข้อกำหนดของท้องถิ่น

๔.๔.๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔ ให้อำนาจรัฐมนตรีประกาศกำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการก่อนการอนุญาตให้ดำเนินกิจการ

๔.๔.๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ จากกรการอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีเป็นการอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ เพิ่มเติมมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ มาตรา ๖๖/๓ มาตรา ๖๖/๔ และมาตรา ๖๗ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์

๔.๔.๘ เพิ่มมาตรา ๖๘/๒ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๔ และมาตรา ๘๑ โดยเพิ่มอัตราโทษตามความผิดและตามค่าเงินที่เปลี่ยนแปลง และรูปแบบโทษเกี่ยวกับการบำเพ็ญประโยชน์

๔.๔.๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕ โดยกำหนดให้บุคคลที่กฎหมายกำหนดให้เป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีสามารถมอบผู้แทนได้ และกำหนดเลขานุการของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีทั้งในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการดำเนินงานเปรียบเทียบคดี

๔.๕ ทางเลือกอื่นที่จะสามารถบรรลุมัตถุประสงค์เดียวกัน

- ไม่มี -

๔.๖ เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่ามาตรการนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาหรือข้อบกพร่องนั้นได้

เมื่อปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายแล้ว จะทำให้กลไกการดำเนินงานตามกฎหมายในระดับพื้นที่มีความคล่องตัวและชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการติดตามกำกับดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การวินิจฉัยอุทธรณ์ การดำเนินการเปรียบเทียบคดี ตลอดจนแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น สามารถคุ้มครองสุขภาพอนามัยและสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕. ใครควรเป็นผู้ทำภารกิจ

๕.๑ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ในฐานะที่เป็นหน่วยงานกำกับดูแลพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จะทำหน้าที่สนับสนุนการดำเนินงานของ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการ

วินิจฉัยอุทธรณ์จังหวัด ให้คำปรึกษาหารือแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมายและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสื่อสารประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีของส่วนราชการหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนและประชาชน

๕.๒ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมายในการพิจารณาออกใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขและการควบคุมกำกับดูแลการประกอบกิจการให้เป็นไปตามกฎหมาย

๖. ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

๖.๑ ความจำเป็นในการตรากฎหมาย

การปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้สร้างกลไก ในการดำเนินการตามกฎหมายในระดับพื้นที่ ซึ่งจะช่วยในการกำกับ ติดตาม และสนับสนุนการดำเนินงาน ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดนั้นๆ มีความคล่องตัว ทำให้การดำเนินการต่างๆที่ต้องการพัฒนาหรือเป็นปัญหาของพื้นที่ดำเนินการได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และทันสถานการณ์ การอำนวยความสะดวกมีความรวดเร็ว กำหนดวิธีการดำเนินการตามกฎหมาย อย่างชัดเจน กำหนดกลไกในการแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญและผลกระทบต่อสุขภาพจากการประกอบกิจการ ตลอดจนทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษโดยมิชักช้า และทำให้เกิดความตระหนักในผลเสียของการฝ่าฝืนกฎหมาย จึงจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๖.๒ การใช้บังคับของกฎหมาย

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้หลักการกระจายอำนาจโดยให้อำนาจ แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบังคับใช้กฎหมายและการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น การปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายครั้งนี้ไม่มีบทบัญญัติที่กระทบต่อหลักการกระจายอำนาจแต่อย่างใด

๖.๓ สภาพบังคับของกฎหมาย

กฎหมายนี้มีการกำหนดบทลงโทษ โดยหากผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ผู้นั้นจะต้อง ได้รับโทษตามกฎหมาย ทั้งนี้ บทบัญญัติที่มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพบังคับที่มีอยู่เดิม

๗. ความซ้ำซ้อนของกฎหมาย

- ไม่มี -

๘. ภาระต่อบุคคลและความคุ้มค่า

การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายมิได้เพิ่มภาระต่อประชาชน ผู้ประกอบการ และการปฏิบัติงานของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่จะทำให้มีกลไกการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่อีกทั้งจะทำให้ ประชาชนได้รับการคุ้มครองด้านสุขภาพอนามัยที่ดียิ่งขึ้น การดำเนินการเปรียบเทียบคดีมีความรวดเร็ว ส่งผลให้เกิดความเกรงกลัวต่อการกระทำผิดอีก ทั้งยังทำให้ประชาชนและผู้ประกอบการจะได้รับความเป็นธรรม ในการพิจารณาอุทธรณ์อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

๙. ความพร้อมของรัฐ

สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องเพิ่มกำลังคนและงบประมาณ เพียงแต่ต้องสื่อสารทำความเข้าใจ ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถึงกลไกของกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป ด้วยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ใช้หลักการกระจายอำนาจโดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายนี้ จึงมีความพร้อมในการดำเนินการตามกฎหมาย แต่ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีข้อสงสัยหรือ เกิดปัญหาการใช้กฎหมายนี้ กระทรวงสาธารณสุขสามารถสนับสนุนและให้คำปรึกษาแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ โดยกรมอนามัยเป็นหน่วยงานหลักสนับสนุนการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ อีกทั้งศูนย์อนามัยที่ ๑ - ๑๒ และ

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดทั่วประเทศ สามารถเป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกี่ยวกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้

๑๐. วิธีการทำงาน การตรวจสอบ

ระบบการทำงานในระดับประเทศได้มีคณะกรรมการสาธารณสุขซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการพิจารณาแนวทาง นโยบาย แผนงาน มาตรการ รวมทั้งให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในการออกกฎหมาย โดยมีกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ทำหน้าที่เป็นองค์กรด้านการบริหารกฎหมายฉบับนี้ พร้อมทั้งสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีกลไกในการกำกับดูแลของกระทรวงมหาดไทย และมีคณะกรรมการสาธารณสุข ให้คำแนะนำ ปรึกษา และมีเจ้าพนักงานสาธารณสุขในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขให้การสนับสนุนทางวิชาการ ในส่วนของการใช้อำนาจทางปกครองของเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีกลไกการตรวจสอบความเป็นธรรมโดยคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์

๑๑. อำนาจในการตราอนุบัญญัติ

ด้วยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจในการตราอนุบัญญัติในลักษณะที่เป็นกฎกระทรวงและเป็นประกาศกระทรวงสาธารณสุข ในการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติครั้งนี้ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขในการออกประกาศกำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการก่อนการอนุญาตให้ดำเนินกิจการ

๑๒. การรับฟังความคิดเห็น

๑๒.๑ กรมอนามัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ประเด็นในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย และมีจัดเวทีระดมความคิดเห็นจากผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุขและผู้ที่เกี่ยวข้องในจังหวัดต่าง ๆ จากภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ภาคกลางและกรุงเทพมหานคร รวมทั้งการประชุมคณะอนุกรรมการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีข้อเสนอให้ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้เกิดความคล่องตัวในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม

๑๒.๒ การจัดประชุมสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอต่อร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ในประเด็นความเชื่อมโยงกับบทบาททางวิชาการ กรมอนามัย เพื่อทบทวนความถูกต้องสมบูรณ์ของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๐ มกราคม ๒๕๕๗ โดยผู้เข้าร่วมประชุมประกอบด้วย ผู้บริหาร นักวิชาการและนิติกรจากหน่วยงานส่วนกลาง กรมอนามัย และผู้ทรงคุณวุฒิหรือที่ปรึกษาด้านกฎหมายและด้านวิชาการ รวมทั้งสิ้นจำนวน ๔๗ คน

๑๒.๓ การจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้ที่เกี่ยวข้อง เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ โดยผู้เข้าร่วมประชุม ประกอบด้วย ผู้บริหารกรมอนามัย ผู้แทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ ผู้แทนภาคเอกชน ผู้แทนภาคประชาชน ผู้แทนเจ้าหน้าที่จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและสำนักงานสาธารณสุขอำเภอ เจ้าหน้าที่ศูนย์อนามัยที่ ๑ - ๑๒ นักวิชาการ นักกฎหมายและผู้ที่เกี่ยวข้องจากสถาบันการศึกษา สมาคม ชมรม หรือองค์กรต่างๆ และนักวิชาการและนิติกรจากหน่วยงานส่วนกลาง กรมอนามัย รวมทั้งสิ้นจำนวน ๑๕๒ คน

.....

เรื่องเสร็จที่ ๑๖๕๖/๒๕๕๙

**บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.**

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๓/๔๔๕๑ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามที่กระทรวงสาธารณสุขเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาพร้อมกับคำชี้แจงตามหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการนำกลไกประชารัฐตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๙ มาใช้ในการขับเคลื่อนการดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และให้รับความเห็นของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงอุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติไปประกอบการพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาฯจนเสนอสภาปิตุบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) พิจารณา โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรมควบคุมมลพิษ) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมอนามัย) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม) และผู้แทนกรุงเทพมหานคร เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงสาธารณสุขเสนอ

กระทรวงสาธารณสุขเสนอร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑.๑ กำหนดการใช้อำนาจของอธิบดีกรมอนามัยในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘)

๑.๒ กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดเพื่อให้มีกลไกในการขับเคลื่อนการดำเนินงานบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขในระดับพื้นที่ (เพิ่มมาตรา ๑๐/๓ มาตรา ๑๐/๖ และมาตรา ๑๐/๗)

๑.๓ กำหนดให้อำนาจผู้บังคับบัญชาสูงสุดของหน่วยงานระดับพื้นที่ในการออกคำสั่งเพื่อระงับเหตุ ในกรณีที่เกิดเหตุที่อาจก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓)

๑.๔ กำหนดให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ (เพิ่มเติมมาตรา ๒๖/๑)

๑.๕ กำหนดให้อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุขในระดับบังคับบัญชาสูงสุดของอำเภอหรือจังหวัดมีอำนาจออกคำสั่งกรณีที่ตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้หรือข้อกำหนดท้องถิ่น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔๖ วรคสอง)

๑.๖ กำหนดให้อำนาจรัฐมนตรีประกาศกำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการที่ต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการก่อนการอนุญาตให้ดำเนินการ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔)

๑.๗ กำหนดให้สิทธิในการอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ และเพิ่มเติมมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ มาตรา ๖๖/๓ และมาตรา ๖๖/๔)

๑.๘ แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษ (เพิ่มเติมมาตรา ๖๘/๒ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๕ และมาตรา ๘๓)

๑.๙ ปรับปรุงแก้ไของค์ประกอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๘)

๒. ข้อสังเกตและความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นควรให้ความเห็นชอบในหลักการร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวที่ได้มีการปรับปรุงตามความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

๒.๒ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีข้อสังเกตว่า ร่างมาตรา ๘ ที่ระบุว่า "...ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ และกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ในการป้องกันและระงับเหตุรำคาญในพื้นที่ควบคุมนั้นได้..." หากกิจการหรือการกระทำที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น อยู่ภายใต้อำนาจหน้าที่ควบคุมหรือกำกับดูแลของหน่วยงานอื่น การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ในการป้องกันและระงับเหตุรำคาญในพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ควรประสานและหารือการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมหรือกำกับดูแลกิจการหรือการกระทำที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้นด้วย เพื่อให้การกำหนดแนวทางการดำเนินงานสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

๒.๓ กระทรวงอุตสาหกรรม เห็นชอบหลักการร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีข้อสังเกตกรณีวรรคท้ายของมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่บัญญัติว่า "บทบัญญัติตามมาตรานี้ และมาตรา ๓๔ มิให้ใช้บังคับกับการจัดการของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน..." บทบัญญัติดังกล่าวอาจไม่สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยโรงงาน เนื่องจากในปัจจุบันกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ใช้คำว่า "สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว" โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่ ของเสียอันตรายและของเสียไม่อันตราย ซึ่งการนำของเสียไม่อันตรายออกจากโรงงานต้องขออนุญาตเพื่อการจัดการด้วยวิธีการและสถานที่ตามที่ได้รับอนุญาต หากความในมาตรา ๑๘ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข ไม่รวมถึงของเสียไม่อันตรายด้วยแล้วจะเป็นการบังคับใช้กฎหมายที่ซ้ำซ้อนกัน ดังนั้น เพื่อให้การจัดการของเสียตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเหมาะสมและเพื่อป้องกันมิให้ของเสียตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานปะปนไปกับมูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข จึงควรปรับปรุง

แก้ไขบทบัญญัติมาตรา ๑๘ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ ยกเว้นให้การจัดการของเสียตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

สำหรับความเห็นของหน่วยงานอื่น ๆ ได้แก่ ฝ่ายกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม คณะรักษาความสงบแห่งชาติ สำนักงาน ก.พ. สำนักงาน ก.พ.ร. สำนักงานอัยการสูงสุด กระทรวงการคลัง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย สำนักงานประมาณ และกรุงเทพมหานคร เห็นชอบด้วยกับหลักการตามร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยไม่มีข้อสังเกตเพิ่มเติม

๓.สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ...) พ.ศ. โดยนำข้อสังเกตของหน่วยงานมาประกอบการพิจารณาแล้วสรุปผลการพิจารณาได้ ดังนี้

๓.๑ เพิ่มการแก้ไขนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่งในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๓.๒ ตัดความในร่างมาตรา ๓ เดิม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔) ออก เนื่องจากร่างที่กระทรวงสาธารณสุขเสนอได้เพิ่มเหตุหรือเงื่อนไขที่ทำให้การออกคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยล่าช้าเพราะมีข้อจำกัดมากกว่ากฎหมายปัจจุบัน อีกทั้งการกำหนดให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อพิจารณาตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะหรือขอความเห็นจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องประกอบการพิจารณาออกคำสั่งนั้น เป็นอำนาจของอธิบดีกรมอนามัยที่สามารถดำเนินการได้อยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้อธิบดีกรมอนามัยมีข้อมูลในระดับพื้นที่ที่ถูกต้องในการประกอบการออกคำสั่งใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายตามมาตรา ๘ จึงกำหนดให้อำนาจอธิบดีกรมอนามัยในการขอให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาก่อนออกคำสั่งได้ (ร่างมาตรา ๖ (เพิ่มมาตรา ๘/๑))

๓.๓ เพิ่มเพิ่มอำนาจหน้าที่ให้คณะกรรมการสาธารณสุขสามารถติดตามและประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร (ร่างมาตรา ๗ (เพิ่ม (๖/๑) ในมาตรา ๑๐))

๓.๔ ตัดความในร่างมาตรา ๔ เดิม ร่างมาตรา ๕ เดิม และร่างมาตรา ๖ เดิมที่กำหนดเกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ออก แล้วนำไปกำหนดไว้เป็นหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร เพื่อให้เป็นไปตามแบบการร่างกฎหมาย

๓.๕ แก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครเพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่มบทบัญญัติที่เกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในหมวด ๒/๑

โดยให้คณะกรรมการทั้งสองคณะดังกล่าวแจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการ ส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานงานท้องถิ่นเพื่อสั่งให้ดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (ร่างมาตรา ๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๑))

๓.๖ เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร องค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการดังกล่าว (ร่างมาตรา ๙ (เพิ่มหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ ถึงมาตรา ๑๗/๕))

๓.๗ เพิ่มมาตรการระงับเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนที่เกิดขึ้นเป็นบริเวณกว้าง (ร่างมาตรา ๓๐ (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑))

๓.๘ กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาต โดยเป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับการทำรายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) หรือการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (EHIA) (ร่างมาตรา ๑๒ (เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง))

๓.๙ เพิ่มกลไกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขในกรณีที่ตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้อง หรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยให้มีหน้าที่แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นและคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ เพื่อให้คณะกรรมการดังกล่าวทราบถึงสภาพปัญหาและดำเนินการแก้ไขควบคู่ไปกับการดำเนินการของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (ร่างมาตรา ๓๑ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง))

๓.๑๐ ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้สอดคล้องกับแบบการร่างกฎหมายและบทกฎหมายอื่นที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๑๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖) ร่างมาตรา ๓๔ (เพิ่มมาตรา ๖๒/๑ มาตรา ๖๒/๒ และมาตรา ๖๖/๓) และร่างมาตรา ๑๕ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗))

๓.๑๑ คัดความในร่างมาตรา ๑๔ เดิมออก เนื่องจากการฝ่าฝืนประกาศตามมาตรา ๕๔ วรรคสอง มีผลเป็นเพียงการไม่อนุญาตให้ดำเนินการเท่านั้น จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดโทษอาญาไว้

๓.๑๒ แก้ไขถ้อยคำและระวางโทษให้เป็นไปตามแบบการร่างกฎหมาย โดยกำหนดระวางโทษในอัตราส่วนโทษจำคุกหนึ่งปีต่อโทษปรับหนึ่งแสนบาท และแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นห้าเท่า เพื่อให้สอดคล้องกับการแก้ไขบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ (ร่างมาตรา ๑๖ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘) ร่างมาตรา ๑๓ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓) ร่างมาตรา ๑๘ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๖/๑) และร่างมาตรา ๑๔ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๕ ถึงมาตรา ๘๔)) และเพิ่มบทสันนิษฐานความรับผิดชอบทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล (ร่างมาตรา ๒๐ (เพิ่มมาตรา ๘๙/๓)) รวมทั้งแก้ไขถ้อยคำและรูปแบบการเขียนบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการเปรียบเทียบให้สอดคล้องกับแบบการร่างกฎหมาย (ร่างมาตรา ๒๑ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕))

๓.๑๓ กำหนดบทบัญญัติรองรับในวาระเริ่มแรกที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ รวมทั้งรองรับอุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างการพิจารณาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๒ ร่างมาตรา ๒๓ ร่างมาตรา ๒๔ และร่างมาตรา ๒๕)

นอกจากนี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติมหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติฯ แก้ไข
ถ้อยคำของร่างพระราชบัญญัติฯ เพื่อให้ถูกต้องและสอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนอื่น ๆ

๔. ประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับ

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการเพิ่มกลไกการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยให้มี
คณะกรรมการสาธารณสุขระดับจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครเพื่อ
ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการ
ส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนตามกลไกประชาธิปไตย และให้
เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อป้องกันมิให้มีการก่อปัจจัยที่อาจ
ทำให้เกิดเหตุรำคาญและสามารถแก้ไขได้อย่างทันที่ อีกทั้งกำหนดให้กิจการบางประเภท
หรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
สาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกใบอนุญาต เพื่อป้องกันผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นกับสุขภาพของประชาชนในพื้นที่และคุ้มครองด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤศจิกายน ๒๕๕๙

ข้อมูลพื้นฐานการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

และการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขในบริบทประเทศไทย*

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เป็นรูปแบบการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินตามหลักการกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) คือรัฐบาลกลางได้กระจายอำนาจทางการปกครองและการบริหารให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบต่าง ๆ เพื่อดำเนินการจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย

ความสำคัญการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

๑. เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เพื่อให้เกิดความทั่วถึงในการให้บริการสาธารณะและแก้ไขปัญหาหรือตอบสนองความต้องการของประชาชน

๒. เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริงและรวดเร็ว เพราะความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรอรับบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียวย่อมไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า

๓. เพื่อช่วยเหลือรัฐบาลในการประหยัดงบประมาณหรือเป็นการลดค่าใช้จ่ายของรัฐบาล เพราะกิจการส่วนใหญ่ที่ท้องถิ่นรับมอบจากรัฐบาลท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้โดยใช้รายได้ของตนเองซึ่งมาจากข้อกำหนดของกฎหมาย

๔. ทำให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการ รูปแบบของการปกครองระบอบประชาธิปไตยในเบื้องต้น เพราะเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองไม่ว่าจะโดยการเลือกตั้ง การสมัครรับเลือกตั้ง หรือการตรวจสอบการกำกับดูแล การปฏิบัติหน้าที่ของสภาท้องถิ่น หรือคณะผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งจะมีผลให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการปกครองในระดับประเทศ

การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขในบริบทประเทศไทย

การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขเป็นกลไกสำคัญที่ปฏิรูประบบสุขภาพประเทศไทย ส่งผลทั้งด้านดีและเสียต่อระบบสุขภาพ สร้างการเปลี่ยนแปลงต่อการจัดการในระบบสุขภาพทั้งด้านทรัพยากรบุคคลและงบประมาณ คำว่าถ่ายโอนหรือการกระจายอำนาจนั้นไม่ได้มีความหมายแทนกัน การกระจายอำนาจมีความหมายที่กว้างกว่าไม่ได้หมายความว่าเพียงถ่ายโอนสถานบริการแก่อปท. เท่านั้น ขณะเดียวกันการถ่ายโอนก็มีความหมายที่ลึกซึ้งและมีความหมายกว้างกว่าเพียงการโอนกิจกรรมบางอย่างให้อปท. การกระจายอำนาจต้องมองเห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนว่าประชาชนได้ผลประโยชน์และได้รับบริการที่มีคุณภาพดีกว่าเดิมหรือไม่น้อยกว่าเดิม เข้าถึงบริการดีขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น และต้องไม่กระทบความเป็นธรรมทางสุขภาพ จากการทบทวนวรรณกรรมต่างประเทศพบว่าการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขมีการใช้และให้ความหมายแตกต่างกันในบริบทที่แตกต่าง สำหรับประเทศไทยมีบริบทเฉพาะของตนเอง การใช้และให้ความหมายของคำว่ากระจายอำนาจ

* ที่มา : เรียบเรียงข้อมูลจากฐานข้อมูลการเมืองการปกครอง สถาบันพระปกเกล้า และ

ผลการวิจัย เรื่อง บทบาทที่เหมาะสมของกระทรวงสาธารณสุข ภายใต้การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุข (The Appropriate Roles of the Ministry of Public Health within Health Care Decentralization)

ผลงานวิจัยโดย วินัย ลีสมีทธ์ (Vinai Leesmidt) สมศักดิ์ ชุณหรัศมิ์ (Somsak Chunharas)

โครงการนี้ได้รับการสนับสนุนจาก สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)

ด้านสาธารณสุขจึงแตกต่างจากประเทศอื่น ๆ ปัจจุบันไม่มีข้อสรุปและให้คำจำกัดความที่ชัดเจนสำหรับประเทศไทย จึงทำให้การใช้และความเข้าใจมีทั้งคล้ายกันและแตกต่างกันอยู่ทั่วไป

การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขนั้นถือได้ว่าเป็นกลไกสำคัญที่ปฏิรูประบบสุขภาพประเทศไทยซึ่งส่งผลทั้งด้านดีและเสียต่อระบบสุขภาพ โดยรวมทุกคนยอมรับว่าการกระจายอำนาจมีการถ่ายโอนอำนาจไปสู่องค์กรอื่น ๆ ที่อิสระมากขึ้น มีความเปลี่ยนแปลงต่อการจัดการระบบสุขภาพทั้งด้านทรัพยากรบุคคลและงบประมาณ

“โจทย์การกระจายอำนาจ ประชาชนต้องได้ประโยชน์ที่ยั่งยืนระยะยาว มีการปรับปรุงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีการปรับปรุงขยายโครงสร้างการบริการและบูรณาการ” นักวิชาการกล่าว

“การกระจายอำนาจไม่ได้หมายความว่าต้องเอาโครงสร้างกสธไปใส่ในโครงสร้างอปท.” นักวิชาการกล่าว

เห็นได้ชัดแจ้งว่าการกระจายอำนาจเป็นเสมือนกลไกการปฏิรูประบบสุขภาพที่ให้เกิดการพัฒนาและดีขึ้นไม่ได้มองว่าการกระจายอำนาจเป็นเพียงแค่ถ่ายโอนสถานบริการและเป็นเป้าหมายเพียงเท่านั้น และสิ่งที่การประชุมเน้นย้ำเสมอ คือ การที่ประชาชนเป็นผู้ได้รับผลซึ่งผลที่เกิดจากการกระจายอำนาจประชาชนต้องได้ประโยชน์ที่ดีกว่าเดิม กล่าวคือ ได้รับบริการสุขภาพที่มีคุณภาพดีกว่าเดิมหรือไม่น้อยกว่าเดิม เข้าถึงบริการที่ดีขึ้น ระบบบริการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และต้องไม่กระทบต่อความเป็นธรรมทางสุขภาพ ซึ่งเป็นเป้าหมายของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขในประเทศไทย หากเป็นเช่นนั้นประเทศไทยควรมีทางออกสำหรับการกระจายอำนาจ อย่างไรดี เป็นประเด็นสำคัญของการประชุมสำหรับผู้บริหารระดับสูงกระทรวงสาธารณสุขร่วมกับนักวิชาการทรงคุณวุฒิที่จะกล่าวถึงต่อไป

ทางเลือกและทางออกสำหรับการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขประเทศไทย

ประเด็นทางเลือกและทางออกสำหรับการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขประเทศไทยได้รับความสนใจของที่ประชุมครั้งนี้อย่างมาก ทุกคนแสดงความคิดเห็นเพื่อเสนอทางเลือกการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขของประเทศไทย และพยายามเสนอทางออกให้เกิดผลดีที่สุดสำหรับประชาชนผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการกระจายอำนาจนี้ จากข้อคิดเห็นสรุปได้ว่าทางออกสำคัญของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขนั้นต้องคำนึงถึงข้อกำหนดในลักษณะของนิติธรรม ซึ่งได้กำหนดในรัฐธรรมนูญและพรบ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ที่ประชุมพยายามเสนอทางออกที่ไม่ขัดแย้งกับข้อกำหนดในกรอบของกฎหมายซึ่งนักวิชาการหลายท่านที่เกี่ยวข้องและเป็นผู้รู้ได้แสดงความเห็นชัดเจนว่ากฎหมายไม่ได้กำหนดตายตัวว่าการกระจายอำนาจนั้นต้องถ่ายโอนไปสู่อปท. เท่านั้น แท้จริงแล้วการกระจายอำนาจสามารถคำนึงถึงความสมดุลของส่วนกลางและท้องถิ่นซึ่งอาจเป็นอปท. หรือโครงสร้างองค์กรอื่น ๆ ที่สามารถขยายและต่อยอดออกไปให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

“การกระจายอำนาจควรเลือกชนิดและดุลอำนาจที่เหมาะสม สถานีอนามัยเพียง ๕๐% เท่านั้นที่ matching กับอปท. การเลือกรูปแบบนั้นอาจใช้หลาย ๆ รูปแบบได้ การถ่ายโอนแล้วโอนกลับปมา จะสร้างความวุ่นวาย” นักวิชาการกล่าว

จากความเห็นของที่ประชุมการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขสามารถดำเนินการได้ทั้งเชิงกายภาพของพื้นที่ (areal decentralization) ที่เรียกว่า territorial approach และเชิงบทบาทของกิจกรรม (functional decentralization) แบบ functional approach ส่วนใหญ่มองเห็น

ตรงกันว่าการกระจายอำนาจในลักษณะใช้พื้นที่เห็นตัวนำอาจประสบปัญหาอุปสรรคมากกว่าการใช้ บทบาทหน้าที่เป็นจุดเน้น โดยทั้งหมดเห็นตรงกันว่าอปท.นั้นเป็นกุญแจสำคัญของการมีบทบาท จัดบริการสุขภาพแก่ประชาชนในพื้นที่เพราะเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงและใกล้ชิดประชาชน ที่สุด การถ่ายโอนสถานีนอามัยซึ่งเป็นหน่วยบริการสุขภาพที่ใกล้ชิดประชาชนที่สุดไปสู่อบต.และ เทศบาลตำบลจึงเหมาะสม และการถ่ายโอนยังสามารถสร้างแรงจูงใจดึงดูดให้บุคลากรเจ้าหน้าที่ สาธารณสุขโอนย้ายไปสู่อปท.ได้ แต่สำหรับบุคลากรที่เป็นกลุ่มวิชาชีพ เช่น แพทย์คงไม่สามารถ สร้างแรงจูงใจได้เพียงพอในปัจจุบัน ที่ประชุมยังเห็นพ้องกันว่าแม้จะมีการใช้บทบาทหน้าที่เป็นจุดนำ สำหรับกระจายอำนาจด้านสาธารณสุข แต่ก็จำเป็นต้องมีโครงสร้างองค์กรที่สามารถเป็นจุดหลักของ การกระจายอำนาจ ตามความเห็นแล้วว่าที่ประชุมสรุปว่าโครงสร้างระดับจังหวัดมีความเหมาะสม เพราะเดิมจังหวัดเป็นแกนกลางของส่วนกลางในการบริหารจัดการเช่นเดียวกันระบบสุขภาพ ที่กระทรวงสาธารณสุขเองต้องอาศัยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเป็นโครงสร้างหลักในการบริหาร หน่วยบริการแทนกระทรวง การเชื่อมต่อจากพื้นที่ผ่านระดับจังหวัดไปสู่ระดับเขตก็จะเหมาะสม ในการประสานงานกับองค์กรอิสระอื่น ๆ โดยเฉพาะกับสปสช.เขตในการอภิบาลระบบสุขภาพ ส่วนภูมิภาค

“ควรสร้างภาพที่กระทรวงสาธารณสุขกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะกำหนด แล้วทำ road map เดินไป การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขควรต้องมีรูปแบบหลักและผสมหลายทางเลือก และปรับปรุงให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ” ผู้บริหารกระทรวงสาธารณสุขกล่าว

“การแบ่งโครงสร้างบทบาทหน้าที่นั้น ให้ระดับท้องถิ่นเป็น key actor ส่วนจังหวัด เป็น intermediate actor” นักวิชาการกล่าว

“อปท.เป็น key actor ในการจัดบริการโดยเฉพาะในการดำรงชีพประจำวัน ระดับจังหวัด และอำเภอมีความเหมาะสมในการกระจายอำนาจมากกว่าระดับตำบล อบต.อยู่ไกลส่วนกลาง จังหวัด และอำเภอเป็นกลไกที่ต้องกระจายอำนาจ เดิมจังหวัดและอำเภอเป็นตัวแทนส่วนกลางในการบริหาร” นักวิชาการกล่าว

“ปัจจุบันมีโครงสร้างการทำงานระดับจังหวัด ควรใช้โครงสร้างจังหวัด ควรเอาจุดแข็งอปท.และ กระทรวงสาธารณสุขมารวมกันให้ดำเนินการสำเร็จ ช่วยกันทำงาน” ผู้นำอปท.กล่าว

“การกระจายอำนาจควรทำระดับจังหวัดซึ่งรวมถึงอำเภอ อบต.ไกลส่วนกลางเกินไป และขนาดเล็ก นอกจากนี้ จังหวัดเป็นกลไกการปกครองเดิมอยู่แล้ว” นักวิชาการกล่าว

“... ควรใช้การบริหารภาครัฐแนวใหม่ ควรใช้ authority หลายอย่างเข้ามาจัดการแทนที่จะใช้ authority ภาครัฐแบบเดียว ทรัพยากรโดยเฉพาะคนเป็นเรื่องท้าทายที่จะทำให้เกิดการดำเนินงาน ควรผ่อนคลาย authority ภาครัฐและใช้ช่องทางอื่น ๆ เช่น รพ.บ้านแพ้ว... การดำเนินงานค่อย ๆ เป็นไปได้ กระทรวงสาธารณสุขเป็นกระทรวงชั้นนำที่สามารถทำได้” นักวิชาการกล่าว

ที่ประชุมมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ทางเลือกหลักของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขนั้น มีความเป็นไปได้ ๒ ทางเลือกหลัก แต่สามารถผสมผสานเป็นหลายรูปแบบทางเลือกย่อย ๆ ได้แก่

๑. กระจายอำนาจแบบพื้นที่เขตสุขภาพที่อาจเรียกรวม ๆ ว่า regionalization โดยอาจมี โครงสร้างองค์กรแบบ health board หรือ health district หรือ คณะอนุกรรมการประสาน ความร่วมมือการดำเนินงานด้านสาธารณสุขระดับจังหวัด ที่มีอปท.กับตัวแทนรัฐบาลกลางและ

ภาคส่วนอื่น ๆ เช่น องค์กรอิสระ ตามที่มีการประกาศเป็นคำสั่งของรัฐบาล หรือกระจายอำนาจสู่เขตสุขภาพที่มีคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นใหม่ที่เป็นอิสระและมีผู้มีส่วนได้เสีย (stakeholders) เข้ามามีส่วนร่วมบริหารจัดการและอภิบาลระบบ

๒. กระจายโดยถ่ายโอนหน่วยบริการและกิจกรรมแก่อปท.ที่มีความพร้อม ดังที่พรบ.แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจกำหนดไว้ สถานีอนามัยถูกพิจารณาว่าเป็นหน่วยบริการที่เหมาะสมสำหรับถ่ายโอนแก่อปท.ไม่ว่าจะเป็นอบต., เทศบาล หรืออบจ.ที่มีความพร้อม โรงพยาบาลขนาดและระดับต่าง ๆ ไม่ว่าโรงพยาบาลชุมชน (รพช.) โรงพยาบาลทั่วไป (รพท.) หรือ โรงพยาบาลศูนย์ (รพศ.) นั้น อปท.ยังไม่มีความพร้อมที่จะรับถ่ายโอน ดังนั้นจึงมีข้อเสนอว่าอาจทดลองให้โรงพยาบาลที่พร้อมออกนอกระบบเป็นองค์กรมหาชนแบบโรงพยาบาลบ้านแพ้ว แต่ต้องให้โรงพยาบาลได้รับการประเมินว่ามีความพร้อมและประเมินผลการดำเนินงานของโรงพยาบาลบ้านแพ้วชัดเจนสามารถนำมาเป็นบทเรียนสำหรับโรงพยาบาลอื่น ๆ ได้

ทั้งสองทางเลือกนี้ที่ประชุมเห็นตรงกันว่าต้องดำเนินการแบบค่อย ๆ เป็นอย่างมีระบบและเผื่อระวังอย่างต่อเนื่อง โดยมีคณะทำงานที่ชัดเจนและดำเนินการอย่างระมัดระวัง

“การกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขไม่ควรยึดติดกับรูปแบบเดียวแต่ต้องมีรูปแบบหลัก” นักวิชาการกล่าว

“อปท.สามารถออกบัญญัติให้เกิดการดำเนินงาน...Health Board ที่มีกฎหมายรองรับจะมีนโยบายรองรับและมีโครงสร้างรองรับ ...Health district มีกฎหมายรองรับแต่ไม่มีรูปแบบ

Health district เป็นรูปแบบหนึ่งของท้องถิ่นและการให้บริการ และสามารถกำหนดขอบเขตการปกครองท้องถิ่นของอปท. ประเทศไทยสามารถกำหนดรูปแบบนี้โดยกฎหมายรัฐธรรมนูญที่สามารถกำหนดการปกครองรูปแบบพิเศษ ซึ่งสามารถทำได้” นักวิชาการกล่าว

“ท้องถิ่นมีความกระตือรือร้นในการดูแลประชาชน เหมาะสมที่จะดำเนินการกระจายอำนาจ...กระทรวงสาธารณสุขต้องคิดว่าบริการอะไรที่จำเป็นสำหรับประชาชน...การ implement ค่อยเป็นค่อยไปได้” ผู้นำอปท.กล่าว

การประชุมครั้งนี้มีความกังวลเกี่ยวกับอิทธิพลของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขที่มีต่อโครงสร้างกระทรวงสาธารณสุขเดิม ทั้งรูปแบบและบทบาทโดยเฉพาะกับตัวกระทรวงสาธารณสุขเอง และองค์กรระดับจังหวัดคือสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและสำนักงานสาธารณสุขอำเภอ จึงเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้ร่วมประชุมแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวาง

ทางเลือกหลักของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขสำหรับประเทศไทยนั้น มีได้ ๔ ทางเลือก แบ่งตามรูปแบบการกระจายอำนาจออกเป็น ๒ รูปแบบ คือ Devolution และ Delegation ซึ่ง ๔ ทางเลือกประกอบด้วย

๑. ถ่ายโอนสถานีอนามัยที่เหลือต่อไปแก่อบต.และเทศบาลที่มีศักยภาพตามแผนการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขกำหนดดังที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน

๒. ถ่ายโอนสถานีอนามัยและ/หรือโรงพยาบาลแก่อบจ.ตามข้อเสนอของกลุ่มอบจ.

๓. จัดตั้งเขตสุขภาพที่อยู่ภายใต้กำกับของอปท.โดยการอาศัยกฎหมายการปกครองส่วนท้องถิ่นรองรับ

๔. จัดตั้งเขตสุขภาพภายใต้คณะกรรมการบอร์ดอิสระที่ประกอบด้วยผู้มีส่วนได้เสียเป็นตัวแทนภาคส่วนต่าง ๆ ของผู้ซื้อบริการ ผู้จัดบริการ อปท. ภาคเอกชน องค์กรอิสระ และประชาชนผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์จากการทบทวนวรรณกรรมและการประชุมระดมสมองของผู้บริหารและนักวิชาการสามารถสรุปประเด็นสำคัญและข้อเสนอแนะในประเด็นสำคัญนั้น ๆ ได้ตามลำดับ ดังนี้

๑. ความหมายของการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุขในบริบทประเทศไทยนั้นมีความหมายมุ่งผลประโยชน์ของประชาชนในพื้นที่ ไม่ได้มุ่งว่าจะต้องถ่ายโอนหน่วยบริการแก่อปท.เท่านั้น ดังนั้นสมควรที่รัฐบาล อปท. และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องทำความเข้าใจและสร้างความรู้ความเข้าใจแก่หน่วยบริการ เจ้าหน้าที่ และประชาชนให้สื่อความหมายได้ตรงกันด้วยวิธีการทางสื่อต่าง ๆ

๒. ทางเลือกของการกระจายอำนาจและการจัดการหน่วยบริการของกระทรวงสาธารณสุขนั้นเขตสุขภาพภายใต้การกำกับดูแลโดยกระทรวงสาธารณสุขเป็นทางเลือกที่ทุกฝ่ายที่เข้าร่วมประชุมเห็นชอบว่าเป็นทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดและสมควรเป็นข้อเสนอเชิงนโยบายที่สุด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ากีดกันการถ่ายโอนหน่วยบริการทั้งสถานอนามัยโรงพยาบาลและหน่วยบริการอื่น ๆ ที่เหมาะสมไปสู่อปท. รวมทั้งยังเปิดโอกาสให้สถานบริการโดยเฉพาะโรงพยาบาลที่มีความพร้อมสามารถออกนอกระบบเป็นองค์กรอิสระมหาชนในกำกับรัฐ

๓. ควรมีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงกับการกระจายอำนาจอย่างเป็นทางการและอิสระเป็นงานรับผิดชอบโดยตรง ไม่ใช่เป็นความรับผิดชอบที่ไม่ชัดเจน เพื่อจัดทำแผนและทิศทางที่ชัดเจนทั้งระยะสั้นและยาว ควรมีกฎหมายรองรับโครงสร้างที่เป็นทางการและมีอำนาจกำหนดไว้อย่างเป็นทางการ เพื่อให้สามารถดำเนินการและรับผิดชอบได้เต็มที่ หน่วยงานดังกล่าวสมควรอยู่ในส่วนกระทรวงสาธารณสุขมากกว่าส่วนราชการอื่น ๆ เพื่อให้เกิดการประสานงานและรับผิดชอบตามกฎหมายกำหนดว่าเป็นบทบาทกระทรวงสาธารณสุขในการกระจายอำนาจด้านสาธารณสุข

๔. บทบาทหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข หน่วยงานที่รับผิดชอบตั้งแต่เขตตรวจราชการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ ศูนย์วิชาการเขต หน่วยบริการ สปสช. อปท. และคณะกรรมการบอร์ดต่าง ๆ หลังกระจายอำนาจต้องมีกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนทั้งเชิงโครงสร้างและอำนาจทั้งแนวดิ่งและแนวนอน และมีการรับรองด้วยระเบียบปฏิบัติหรือกฎหมายที่จำเป็น ไม่เป็นการอาศัยเพียงกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือกฎหมายที่มีอยู่เดิมที่ไม่ทันสมัยและมีข้อจำกัด ข้อเสนอแนะควรมีการทบทวนศึกษากฎหมายระเบียบและแนวทางปฏิบัติที่มีอยู่เดิม และวิเคราะห์หาช่องว่างและจุดอ่อนรวมทั้งความต้องการด้านกฎระเบียบที่จำเป็น โดยเฉพาะกฎหมายที่รับรองสถานภาพของคณะกรรมการบอร์ดเขตสุขภาพและเขตสุขภาพเอง

๕. การอภิบาลระบบโดยการสร้างเครือข่ายนั้นเป็นการอภิบาลที่มีข้อดีมากกว่าช่องทางอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามการอภิบาลโดยระบบราชการเดิมและกลไกตลาดของการซื้อและจัดบริการยังมีข้อดีการผสมผสานอภิบาลระบบเข้าด้วยกัน โดยให้ระบบราชการยังคงมีบทบาทแต่ให้เกิดการกระจายอำนาจการตัดสินใจสู่พื้นที่ และสนับสนุนให้เกิดระบบกลไกตลาดที่เน้นคุณภาพบริการมากกว่าการมุ่งหาผลตอบแทนทางการเงินโดยการบูรณาการบริการสุขภาพให้ดำเนินการโดยรวมแทนบริการที่สร้างรายได้

และสร้างเครือข่ายพันธมิตรของการอภิบาลระบบโดยใช้แนวทางของธรรมาภิบาลที่ต้องการจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีและประสานการดำเนินงานได้ผลลัพธ์ที่ดี

๖. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงพัฒนาในพื้นที่การกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นไปพร้อม ๆ กันกับการกระจายอำนาจที่ดำเนินการอยู่ เพราะการกระจายอำนาจเป็นเพียงเครื่องมือมากกว่าจะเป็นเป้าหมายเพียงการถ่ายโอนสถานบริการ โดยเฉพาะการจัดตั้งเขตสุขภาพจำเป็นต้องศึกษาวิจัยและพัฒนาร่วมไปกับการดำเนินงานกระจายอำนาจ เพราะการเลือกทางเลือกเขตสุขภาพนั้นต้องการรายละเอียดทั้งทางโครงสร้างและความสัมพันธ์ทางอำนาจและบริการซึ่งในบริบทประเทศไทยยังไม่มีคำตอบ และการดำเนินงานก็มีปัจจัยของบริบทแวดล้อมที่มีอิทธิพลอย่างมาก การดำเนินงานในพื้นที่หนึ่ง ๆ อาจต้องปรับแก้ให้เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่อื่น ๆ ต่อไป ซึ่งการศึกษาคั้งนี้ไม่สามารถตอบคำถามเหล่านี้ได้เนื่องจากข้อมูลที่ศึกษาไม่มีรายละเอียดและความลึกซึ้งเพียงพอ

ความหมายและความสำคัญของข้อกำหนดของท้องถิ่น*

“ข้อกำหนดของท้องถิ่น” หมายถึง ข้อบังคับหรือกฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ตราขึ้น โดยอาศัยอำนาจแห่งกฎหมายที่มีลำดับชั้นที่สูงกว่า เช่น พระราชบัญญัติ พระราชกำหนด กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ต้องตราขึ้นตามกระบวนการที่กฎหมายกำหนดไว้ด้วย กล่าวคือ ต้องตราโดยสภาท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชน จึงเป็นองค์กรที่จะสะท้อนความต้องการของประชาชนในการตรากฎหมายของท้องถิ่นนั้น

คำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็นคำทั่ว ๆ ไปที่ใช้เรียกกฎหมายที่ออกโดยราชการส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายของรัฐให้ไว้ ซึ่งถ้าเป็นคำที่ใช้เฉพาะ จะเรียกแตกต่างกันไปตามที่กฎหมายซึ่งจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ บัญญัติไว้ ดังนี้

“เทศบัญญัติ”	สำหรับเขตเทศบาล
“ข้อบัญญัติจังหวัด”	สำหรับเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
“ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล”	สำหรับเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
“ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร”	สำหรับเขตกรุงเทพมหานคร
“ข้อบัญญัติเมืองพัทยา”	สำหรับเขตเมืองพัทยา
“ข้อกำหนดของท้องถิ่นชื่ออื่น ๆ”	สำหรับเขตองค์การปกครองท้องถิ่นอื่นที่

กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น

โดยทั่วไปกฎหมายมักจะบัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่นเกี่ยวกับรายละเอียดในทางปฏิบัติมากขึ้น และเมื่อข้อกำหนดของท้องถิ่นได้ผ่านขั้นตอนการประกาศใช้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วก็จะมีผลบังคับใช้ในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งบุคคลใดก็ตามในเขตท้องถิ่นนั้น ที่ฝ่าฝืน ข้อกำหนดของท้องถิ่นจะมีความผิดและอาจได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ เพราะข้อกำหนดของท้องถิ่น เป็นกฎ กติกา ของท้องถิ่น ซึ่งประชาชนในเขตท้องถิ่นนั้น ๆ ต้องปฏิบัติตาม และหากว่าราชการส่วนท้องถิ่นไม่ตราข้อกำหนดของท้องถิ่นมาบังคับใช้ บทบัญญัติแม่บทที่ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่น ในส่วนนั้นก็จะไม่มีผลบังคับตามหลักกฎหมายที่ว่า “ไม่มีกฎหมาย ไม่มีความผิด และไม่มีโทษ”

ดังนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นที่กฎหมายมีบทบัญญัติให้อำนาจในการตราข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องใด จึงจำเป็นต้องตราข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องนั้นตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจไว้ เพื่อให้กฎหมายแม่บท ได้มีผลบังคับสมดังเจตนารมณ์ที่รัฐสภาได้กระจายอำนาจให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองประชาชนในเขตท้องถิ่นนั้น ตามสภาพปัญหาที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของแต่ละท้องถิ่นหลักกฎหมายในการตราข้อกำหนดของท้องถิ่นโดยที่ “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” หมายถึง กฎหมายในการตรากฎหมายใด ๆ จำเป็นต้องมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจไว้ กล่าวคือ การที่รัฐสภาจะมีอำนาจตราพระราชบัญญัติ หรือการที่รัฐบาลจะมีอำนาจตราพระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา พระบรมราชโองการและอื่น ๆ ได้นั้น ล้วนแล้วแต่ต้องมีบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยให้

* ที่มา : ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

ดังนั้น การตราข้อกำหนดของท้องถิ่นก็เช่นเดียวกัน ราชการส่วนท้องถิ่นต้องยึดหลักการแห่งกฎหมาย ๔ ประการ ดังนี้

๑. ต้องมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้อำนาจไว้อย่างชัดเจน หมายความว่า ต้องมีบทกฎหมายที่มีลำดับที่สูงกว่ากฎหมายระดับท้องถิ่นบัญญัติให้อำนาจไว้ ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติที่จัดตั้งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น หรือพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือเป็นกฎกระทรวงที่ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่น

๒. ต้องตราข้อกำหนดของท้องถิ่นตามกรอบแห่งบทบัญญัติของกฎหมายที่ให้อำนาจนั้น หมายความว่า จะออกข้อกำหนดของท้องถิ่นเกินกว่าที่บทบัญญัติแม่บทให้อำนาจไว้มิได้ เช่น กฎหมายกำหนดให้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ว่าด้วย อัตราค่าธรรมเนียมต้องไม่เกินกว่ากฎกระทรวงท้องถิ่น จะตราข้อกำหนด อัตราค่าธรรมเนียมโดยไม่รอให้กฎกระทรวงออกก่อนไม่ได้ และจะกำหนดอัตราที่เกินกว่าอัตราในกฎกระทรวง ก็ไม่ได้ หากกระทำลงไปข้อกำหนดของท้องถิ่นฉบับนั้น ก็ไม่มีผลบังคับใช้ เป็นต้น

๓. ต้องตราข้อกำหนดของท้องถิ่นตามขั้นตอนและกระบวนการตามที่กฎหมายกำหนด หมายความว่า จะดำเนินการตราข้อกำหนดของท้องถิ่นโดยลัดขั้นตอน หรือละเลยต่อกระบวนการที่กฎหมายกำหนดไว้ มิได้ เช่น การตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องผ่านความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายอำเภอ จะไม่ผ่านนายอำเภอ แล้วประกาศใช้ข้อกำหนดของท้องถิ่นนั้น ก็จะไม่ผลบังคับใช้ เป็นต้น

๔. ต้องยึดหลักการที่ว่า “ไม่มีกฎหมาย ไม่มีโทษ ไม่มีความผิด” หมายความว่ากรณีที่กฎหมายให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องใด หากราชการส่วนท้องถิ่นนั้นยังไม่ตราข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องนั้น ๆ ในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น ย่อมไม่มีบทบัญญัติที่จะบังคับในเรื่องนั้นในเขตท้องถิ่นนั้น หมายความว่า ประชาชนย่อมไม่มีความผิดอันเนื่องมาจากการกระทำในเรื่องนั้น ๆ กล่าวคือ กรณีที่ประชาชนทิ้งสิ่งปฏิกูลมูลฝอยในที่หรือทางสาธารณะ ก็จะไม่มีความผิด หากท้องถิ่นนั้นไม่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา 20(1) ว่าด้วย การห้ามมิให้มีการทิ้งสิ่งปฏิกูลมูลฝอยในที่หรือทางสาธารณะ เป็นต้น

การตราข้อกำหนดของท้องถิ่นประเภทต่าง ๆ

ประเภท	ผู้เสนอ	ผู้พิจารณา	ผู้ตรา	ผู้อนุมัติ	วิธีการประกาศใช้
๑. เทศบัญญัติ	-นายกเทศมนตรี -สมาชิกสภาเทศบาล	-สภาเทศบาล	-นายกเทศมนตรี	-ผู้ว่าราชการจังหวัด -บางกรณีต้องให้ ร.ม.ว. มหาดไทย เห็นชอบ	-ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้ว ๗ วัน เว้นแต่กรณีฉุกเฉินอาจบังคับใช้ได้ทันทีในวันที่ประกาศ
๒. ข้อบัญญัติจังหวัด	-นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด -สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด	-สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด	-นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	-ผู้ว่าราชการจังหวัด	-ประกาศไว้ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว ๑๕ วัน เว้นแต่กรณีฉุกเฉินอาจบังคับใช้ได้ในวันถัดจากวันประกาศ
๓. ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร	-ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร -สมาชิกสภากรุงเทพมหานคร	-สภากรุงเทพมหานคร	-ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร -หรือประธานสภากรุงเทพมหานคร (ในกรณีที่ผู้ว่าฯ ไม่ดำเนินการ)	-	-ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
๔. ข้อบัญญัติเมืองพัทยา	-นายกเมืองพัทยา -สมาชิกสภาเมืองพัทยา	-สภาเมืองพัทยา	-นายกเมืองพัทยา	-ผู้ว่าราชการจังหวัดชลบุรี	-ประกาศไว้ที่ศาลาว่าการเมืองพัทยาแล้ว ๓ วัน
๕. ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล	-นายก อบต. -สมาชิกสภา อบต.	-สภา อบต.	-นายก อบต.	-นายอำเภอให้ความเห็นชอบ	-ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ดังนั้น การตราข้อกำหนดของท้องถิ่นใดจึงจำเป็นต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่กล่าวไว้ในตารางข้างต้น หากไม่เป็นไปตามขั้นตอนดังกล่าว ข้อกำหนดของท้องถิ่นนั้น ก็จะเป็นอันเสียไปไม่มีผลบังคับใช้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องจึงต้องให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้ด้วย

แนวความคิดพื้นฐานในการตราข้อกำหนดของท้องถิ่น

เนื่องจากข้อกำหนดของท้องถิ่น เป็นกฎหมายประเภทหนึ่ง จึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงรากฐานของกฎหมายเสียก่อน เพื่อประโยชน์ในการทำความเข้าใจถึงแนวความคิดพื้นฐานของการตราข้อกำหนดของท้องถิ่น

กฎหมาย อาจพิเคราะห์ได้ ๒ นัย ซึ่งนัยหนึ่งหมายถึง กฎกติกาที่ต้องการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคม เพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติสุข อีกนัยหนึ่งหมายถึง เครื่องมือหรือกระบวนการในการจัดการให้เป็นตามกฎกติกานั้นอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข เช่นกัน

ดังนั้น รากฐานของกฎหมาย จึงมาจากปัญหาข้อเท็จจริงของสังคมที่มีสาเหตุมาจากการกระทำใด ๆ หรือการละเว้นการกระทำใด ๆ ของคนบางคนในสังคม ซึ่งทำให้เกิดความเดือดร้อนหรือมีผลกระทบต่อสาธารณสุขโดยรวม และเน้นที่จะควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมซึ่งอาจทำให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวมนั่นเอง

สรุปรายงานสถานการณ์การออกข้อกำหนดของท้องถิ่นของเทศบาลและอบต.ทั่วประเทศ ประจำปี ๒๕๕๖

สถานการณ์การบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุขของเทศบาลและอบต.ในระดับประเทศพบว่าเทศบาล และอบต.มีการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุข จำนวน ๔,๕๗๕ แห่ง (คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๙๒) ส่วนเทศบาล และอบต.ที่ไม่มีการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น จำนวน ๕๗๐ แห่ง (คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๐๘) และการออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตามสารบัญญัติด้านสิ่งแวดล้อมที่ต้องควบคุมหรือกำกับดูแลมากที่สุดจาก ๓ อันดับแรก คือเรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เทศบาล คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๓๐ อบต. คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๒๙ รองลงมาเรื่องการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย เทศบาล คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๑๕ อบต. คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๑๕ อันดับสามเรื่องสถานที่จำหน่ายอาหารและสะสมอาหาร เทศบาลร้อยละ ๗๓.๐๑ อบต.คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐๖ ตามลำดับจากสถานการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับสังคมไทยในปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยเกิดการเปลี่ยนแปลงของกระบวนการผลิตสินค้าหรือบริการที่น่าสมัย และความแปลกใหม่ของกิจการผลิตสินค้าหรือบริการรูปแบบใหม่ในสังคมและสถานประกอบการนั้น ๆ อย่างไรก็ตามยังมีท้องถิ่นจำนวนหนึ่งที่ยังไม่มีการออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตามพ.ร.บ.การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อเสนอแนะ

๑. จากข้อมูลสถานการณ์ดังกล่าวศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขควรมีการพัฒนากระบวนการติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์แก่ท้องถิ่นด้วย

๒. ควรประสานระดับนโยบายเรื่องการเชื่อมโยงข้อมูลด้านกฎหมายสาธารณสุขกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๓. กรมอนามัยและกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นควรร่วมมือกันจูงใจให้เทศบาลและอบต. ประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุข โดยใช้ระบบประเมินผลการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุข (ขณะนี้อยู่ระหว่างการพัฒนาโปรแกรม) โดยบันทึกข้อมูลออนไลน์ผ่านระบบประเมินฯ บนเว็บไซต์ของ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นให้ดำเนินการตามกฎหมายสาธารณสุขได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. พัฒนากฎหมายที่ครอบคลุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

๕. ควรจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ที่เข้มแข็งทำความเข้าใจในบทบาท อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ท้องถิ่น

๖. ส่งเสริม สนับสนุนชี้แจงขั้นตอนการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น

๗. ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขควรมีการติดตามประเมินผลการบังคับใช้กฎหมาย สาธารณสุขในระดับพื้นที่

การดำเนินงานด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม สำหรับสาธารณสุขอำเภอ

การจัดการเหตุรำคาญและกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ*

ปัจจุบันปัญหาเหตุรำคาญเกิดขึ้นในหลายพื้นที่ ส่วนใหญ่มีเหตุมาจากมลพิษสิ่งแวดล้อม เช่น ฝุ่นละออง เสียงดัง กลิ่นเหม็น น้ำเสีย กากขยะอุตสาหกรรม ฯลฯ รวมถึงกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ สิ่งเหล่านี้หากไม่ดำเนินการอย่างถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข โรงงานอุตสาหกรรม อาจก่อให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อมและส่งผลกระทบต่อสุขภาพความเป็นอยู่และสุขภาพของประชาชน ในการป้องกันหรือแก้ปัญหาเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ดังนั้นผู้รับผิดชอบการปฏิบัติงานในพื้นที่จำเป็นต้องมีศักยภาพทั้งในเชิงวิชาการรัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์เป็นองค์ความรู้ เพื่อให้สามารถนำความรู้ทางวิชาการมาประยุกต์ใช้ประกอบการพิจารณาดำเนินการอย่างถูกต้อง เป็นธรรม

การจัดการเหตุรำคาญ

ความหมาย

การจัดการ หมายถึง กระบวนการ (Process) ของการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organization) การสั่งการ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ความพยายามของสมาชิกในองค์การและการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่องค์การกำหนดไว้ (นิยาม James A.F.Stoner)

เหตุรำคาญ

เหตุรำคาญ (มาตรา ๒๕ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕)

หมายถึง เหตุหนึ่งเหตุใดอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนของประชาชนผู้ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีสาเหตุมาจากการกระทำ ดังต่อไปนี้

- แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูล หรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสม หรือหมักหมม สิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารพิษอย่างพอเพียง จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

- เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาในการวินิจฉัยกรณีของเหตุรำคาญจะยึดตามบทบัญญัติมาตรา ๒๕ เป็นหลัก โดยมีสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาคือ ต้องบ่งชี้ได้ว่าการกระทำดังกล่าวอาจเป็นเหตุให้เสื่อมหรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพได้

* ที่มา : สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องหลายด้าน และดุลพินิจของเจ้าพนักงานสาธารณสุข โดยมุ่งเน้นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบสุขของชุมชน ให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความเคารพสิทธิ และไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกันเป็นหลัก

อำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลเหตุรำคาญ

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

เจ้าพนักงานสาธารณสุข หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ขณะนี้มีเจ้าพนักงานสาธารณสุข ทั้งในส่วนกลางส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจะต้องทำงานประสานงานอย่างใกล้ชิดกับเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจในเรื่องของการระงับ ป้องกัน แก้ไข จัดการ รวมทั้งสั่งห้ามใช้สถานที่ที่ก่อปัญหาเหตุรำคาญ โดยกฎหมายได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ในการดำเนินการควบคุม ดูแล กำกับการ และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ให้สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนที่อาศัยโดยทั่วไป ดังนี้

๑. แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบข้อเท็จจริงและออกคำสั่งกรณีพบว่ามีการปฏิบัติไม่ถูกต้อง หรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัติหรือกฎกระทรวงหรือข้อกำหนดของท้องถิ่น เพื่อให้แก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องตามมาตรา ๔๖ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. กรณีที่พบว่าจะเป็นอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนโดยส่วนรวม ซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการแก้ไข หรือระงับเหตุนั้นได้ แล้วแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ ตามมาตรา ๔๖ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

๓. เพื่อให้สามารถปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนี้

(ก) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(ข) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้ง หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(ค) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง หรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(ง) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(จ) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณตามสมควร เพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

เจ้าพนักงานท้องถิ่น หมายถึง นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสำหรับเขตองค์การบริหารส่วนตำบล หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น โดยกฎหมายกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการระงับ ป้องกัน แก้ไข จัดการ รวมทั้งสั่งห้ามใช้สถานที่ที่ก่อปัญหาเหตุรำคาญ ดังนี้

๑. ออกคำสั่งให้ผู้ใดหรือผู้ประกอบการที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในมาตราต่าง ๆ ของหมวด ๓ ถึงหมวด ๔ เพื่อแก้ไขหรือระงับหรือปรับปรุง หรือกระทำการเพื่อป้องกันเหตุรำคาญ และปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น

๒. ตามมาตรา ๒๖ กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ

๒.๑ ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่ หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่เอกชน รวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย

๒.๒ ให้ผู้หนึ่งผู้ใด ดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษาบรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รังระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ

๓. ตามมาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ

๓.๑ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับ การก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร โดยสามารถระบุในคำสั่งให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญ กระทำการโดยวิธีใดเพื่อระงับ หรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต

๓.๒ ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

๔. ตามมาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ

๔.๑ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร โดยสามารถระบุในคำสั่งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่ กระทำการโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต

๔.๒ ในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็น เพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครอง สถานที่นั้น เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรณีนั้น

๔.๓ ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจ แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น*

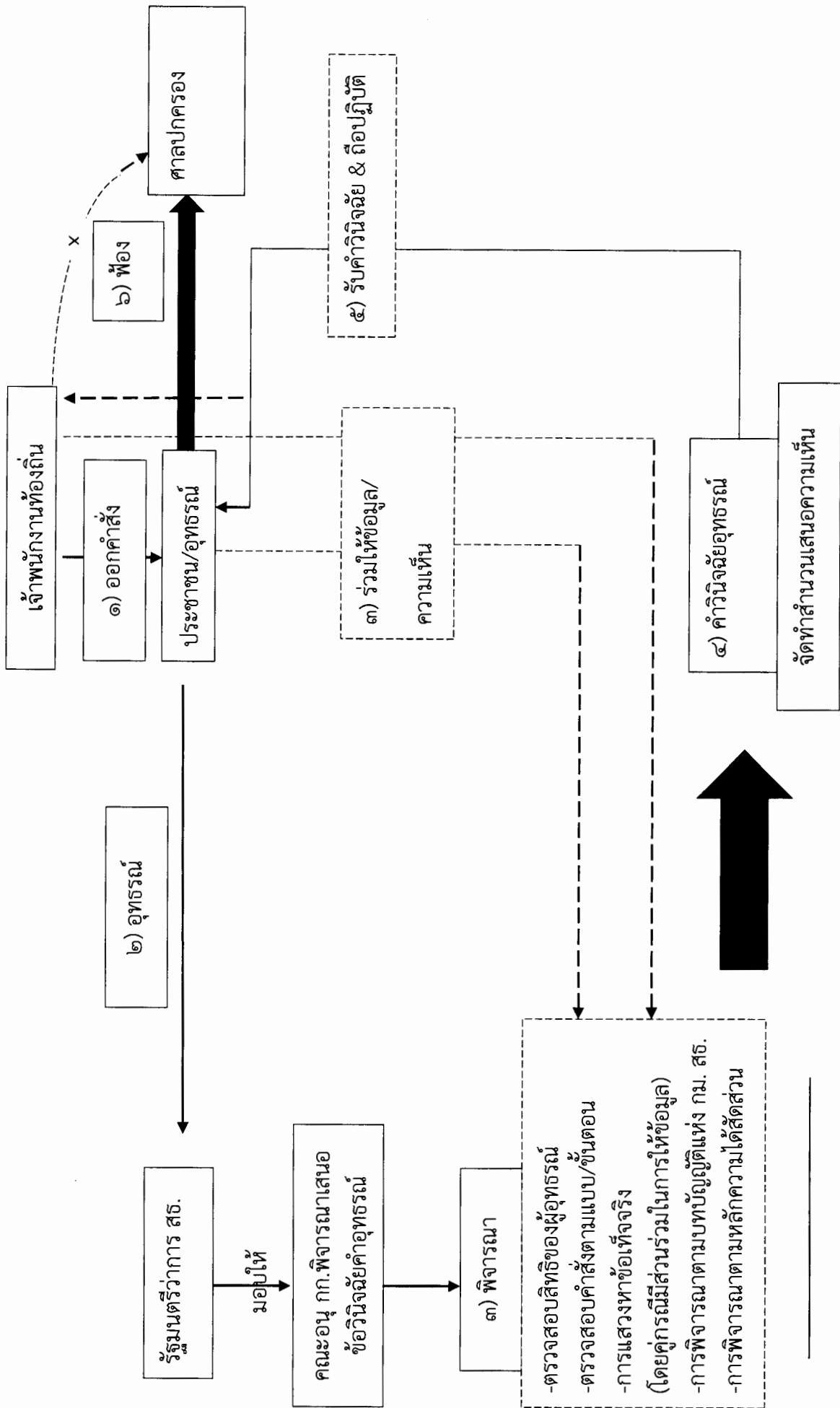
อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย มีส่วนสำคัญในการใช้บังคับกฎหมายสาธารณสุข โดยกฎหมายให้อำนาจในการดำเนินคดีอาญา โดยมีฐานะเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีหน้าที่จับกุม และปราบปรามการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขในเขตอำนาจของตน และอำนาจเปรียบเทียบปรับคดีโทษปรับสถานเดียว และคดีที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อันมีผลทำให้คดีอาญาเลิกกันได้ ส่วนการบังคับทางปกครองเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งทางปกครอง โดยการสั่งแก้ไขปรับปรุงสั่งให้หยุดกิจการ สั่งให้พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตได้ ซึ่งอำนาจดังกล่าวมีส่วนสำคัญ ในการทำให้การบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

แม้ว่าตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จะไม่ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานสาธารณสุข ในการดำเนินคดีอาญาหรือการออกคำสั่งทางปกครองไว้โดยตรง แต่บทบาทของเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการให้คำแนะนำเจ้าพนักงานท้องถิ่นเกี่ยวกับการควบคุม กำกับและดูแลกิจการที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพของประชาชน และสามารถที่จะเข้าไปตรวจสอบและติดตามกิจการที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพดังกล่าว ซึ่งเมื่อพบเห็นก็ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการต่อไป ดังนั้นหากในแต่ละท้องถิ่นเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ประสานงาน และร่วมมือกันที่จะบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายแล้วก็เป็นที่ยืนยันได้ว่า แนวทางการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายสาธารณสุขย่อมจะเกิดผลดี และมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ดี การจับกุมหรือปราบปรามการกระทำความผิดเป็นเพียงมาตรการหนึ่งที่จะระงับยับยั้งการฝ่าฝืนกฎหมายอันจะนำไปสู่อันตรายต่ออนามัยสิ่งแวดล้อมในแต่ละท้องถิ่น แต่การปฏิบัติตามแผนโดยใช้มาตรการป้องกันและส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรักษาอนามัยสิ่งแวดล้อมเป็นวิธีการที่จะทำให้มาตรฐานสุขภาพและอนามัยของชุมชนดีขึ้น เพราะทุกคนร่วมกันรักษามีใช้ทำลายด้วยเหตุนี้ การที่ผู้ปฏิบัติงานในด้านนี้ ได้ช่วยกันกำหนดแผนปฏิบัติการในการป้องกัน และปราบปรามการกระทำความผิด ควบคู่กับการปลูกฝังทัศนคติของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการรักษาอนามัยสิ่งแวดล้อมร่วมกัน จะเป็นแนวทางที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย และนโยบายทางด้านการรักษาสุขภาพแวดล้อมของไทยต่อไป

* ที่มา : ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

ระบบการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕*

*ที่มา : ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

โทษความผิดของผู้ก่อเหตุรำคาญ*

เหตุรำคาญเป็นเรื่องที่ต้องการควบคุมให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุข และป้องกันมิให้มีการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน โดยสภาพของเรื่อง จึงมิได้พุ่งเป้าไปที่กรณีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพแล้ว หากแต่มุ่งให้ความสนใจต่อการกระทำอันอาจทำให้เกิดสภาวะที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพได้ หรือกล่าวในอีกนัยหนึ่ง คือ ทำให้เกิดสภาวะที่บุคคลเกิดความรำคาญ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสุขภาพทางจิตใจ เช่น นอนไม่หลับ เพราะเสียงดัง กลิ่นเหม็นจนหายใจไม่ออก เกิดความสั่นสะเทือน จนทำให้ที่อยู่อาศัยเกิดแตกร้าว มีการเผาสิ่งของ หรือมูลฝอยจนเกิดควัน เขม่า ฟุ้งกระจาย รบกวนคนอื่น เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ตามหลักการเหตุรำคาญ จึงมิใช่เรื่องที่คอขาดบาดตาย แต่เป็นเรื่องที่กระทบต่อการดำรงชีวิตโดยปกติสุข กอรปกับสังคมไทย มีลักษณะที่ถ้อยถ้อยอาศัย ที่ไม่ชอบฟ้องร้อง หรือเป็นความกัน จึงมักไม่มีการร้องเรียน แม้ว่าจะเกิดเหตุรำคาญแล้ว เว้นแต่เป็นกรณีที่เหลืออดเหลือทนเสียแล้ว หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นกรณีที่โกรธกัน ก็จะร้องเรียนกันทุกเรื่อง นี่คือ ความไม่พอดีของสังคมไทย

ความผิดของเรื่องนี้ จึงเน้นไปที่การขัดคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น มิได้เน้นที่การกระทำที่เป็นเหตุรำคาญ เพราะกฎหมายประสงค์จะให้มีการแก้ไข และเชื่อว่าบุคคลโดยทั่วไปไม่มีเจตนา หรือจงใจที่จะก่อเหตุรำคาญต่อผู้อื่น หมายความว่า การก่อเหตุรำคาญใด ๆ ต้องได้รับการวินิจฉัยจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเสียก่อน (ซึ่งโดยทั่วไปต้องอาศัยเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่มีความรู้ด้านการสาธารณสุข หรือการสุขาภิบาล หรือการอนามัยสิ่งแวดล้อม) เมื่อพบว่าบุคคลใดได้ก่อเหตุรำคาญขึ้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็จะออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไข หรือระงับเหตุรำคาญนั้น หากไม่ปรับปรุงแก้ไข โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงจะมีโทษความผิด ตามมาตรา ๗๔ กล่าวคือ มีความผิดฐานขัดคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยไม่มีเหตุ หรือข้อแก้ตัวอันสมควร ก็จะมีโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ รวมทั้งกรณีที่ขัดคำสั่ง ห้ามมิให้ใช้ หรือยินยอมให้ใช้สถานที่เอกชน ที่เกิดเหตุรำคาญ ที่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ก็มีโทษจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำหรับกรณีเกิดเหตุรำคาญในที่ หรือทางสาธารณะ และเหตุรำคาญนั้น มิได้ก่อให้เกิดสภาวะอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ กฎหมายก็ได้บัญญัติให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ต้องดำเนินการอย่างไร เพียงแต่ลงโทษผู้กระทำ หรือก่อเหตุแล้วจะไม่ปฏิบัติ ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นดังกล่าวเท่านั้น

* ที่มา : สำนักที่ปรึกษา กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

การศึกษาเปรียบเทียบ “การกระจายอำนาจกับการบริหารระบบสุขภาพท้องถิ่น ในต่างประเทศกับประเทศไทย”*

ประเทศต่าง ๆ ทั้งที่กำลังพัฒนาและที่พัฒนาแล้ว ต่างก็มีความพยายามในการจัดระบบบริการสุขภาพให้เกิดประสิทธิภาพและได้ประโยชน์สูงสุด เพราะค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่พุ่งสูงขึ้นและเป็นภาระอย่างมากสำหรับทุกประเทศในปัจจุบัน มีทั้งสำเร็จและล้มเหลว เราต้องศึกษาเพื่อนำมาปรับใช้สิ่งที่คนอื่นทำล้มเหลวมาแล้ว เราจะไม่ซ้ำรอยเขา ส่วนใครที่ทำได้ดี เราก็นศึกษาเป็นแนวทางเพื่อนำมาปรับใช้ให้ดีขึ้นไปอีก

ขอยกตัวอย่างบางประเทศดังนี้

ออสเตรเลีย

หากมองโดยใช้ขอบเขตประเทศเป็นหลัก จะเห็นว่า ออสเตรเลียมีการกระจายอำนาจมากเพราะ State จะมีความเป็นอิสระในด้านการเมืองการปกครองมาก ระบบการบริการสุขภาพในแต่ละ State เป็นความรับผิดชอบของ State เองโดยตรง

ในระบบประกันสุขภาพของออสเตรเลียนั้นประชาชนสามารถเลือกผู้ให้บริการปฐมภูมิ (General practitioner-GP)

รัฐบาลกลางออกกฎหมายหลักประกันสุขภาพ Medicare ให้ประชาชนทุกคนได้รับความคุ้มครองด้านการรักษาพยาบาลซึ่งครอบคลุมการรักษาเกือบทุกประเภทยกเว้นบริการทางการแพทย์บางอย่างไม่รวมอยู่ในชุดสิทธิประโยชน์ เช่น เรื่องบริการทันตกรรมบางอย่างในผู้ใหญ่ เป็นต้น ทั้งนี้ ประชาชนต้องร่วมจ่ายส่วนหนึ่ง (co-payment) ประชาชนสามารถซื้อประกันสุขภาพเอกชนให้ครอบคลุมทั้งส่วนที่รัฐครอบคลุมและส่วนที่รัฐไม่ครอบคลุมได้ (มีจำนวนประมาณ ๔๕% ของประชากร)

มีการทำสัญญา ๓ ปี ระหว่าง รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นที่จะให้บริการแก่ประชาชนตามเงื่อนไขที่ระบุในข้อตกลง (Australian Health care agreements-AHCAs) งบประมาณส่วนใหญ่มาจาก Common Wealth Gov. และ State Gov. สมทบ งบที่แต่ละ State government ได้รับจะจัดสรรให้กับสถานพยาบาลดำเนินการตาม priority area ของรัฐบาลกลางและภายใต้นโยบายของแต่ละ State แต่ละ Area Health Service โดยใช้หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับประชากรเป็นหลัก (เช่น อายุ เพศ ชนกลุ่มน้อย รายได้ ฯลฯ) โดยมีสูตรการจัดสรรที่แน่นอน แต่ไม่ได้ใช้สูตรแบบเดียวกันในทุก State สำหรับงบประมาณที่ Area Health Service ได้รับนั้นจะใช้ในการจัดบริการ รวมถึงงบในการลงทุนส่วนหนึ่งด้วย

ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเมืองก็คือรัฐบาลกลางกับรัฐบาลท้องถิ่นที่เป็นคนละพรรคทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินนโยบายที่มาจากรัฐบาลกลาง

* ที่มา : เรียบเรียงจากการศึกษาเปรียบเทียบ “การกระจายอำนาจกับการบริหารระบบสุขภาพท้องถิ่นในต่างประเทศกับประเทศไทย” จากเอกสารการสาธารณสุขท้องถิ่น : ยุทธศาสตร์สู่ความมั่นคงทางสุขภาพ สถาบันพัฒนาสุขภาพอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล และบทความการบริหารระบบสุขภาพในท้องถิ่นกับอนาคตระบบสุขภาพไทย โดย นายแพทย์สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ อดีตเลขาธิการสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

การเคลื่อนไหวด้านสุขภาพที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งของออสเตรเลีย คือการก่อตั้ง Victorian Health Promotion Foundation เรียกสั้น ๆ ว่า VicHealth เป็นองค์กรอิสระที่ตั้งขึ้นโดยรัฐบาลของรัฐ Victoria เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๗ และรัฐบาลได้ออกกฎหมายให้รัฐสามารถเก็บภาษีจากการขายบุหรี่จำนวนหนึ่ง มาใช้สำหรับการทำกิจกรรมด้านส่งเสริมสุขภาพของประชาชน และให้ VicHealth บริหารเงินดังกล่าว องค์กรนี้ได้สร้างความร่วมมือระหว่างองค์กรต่าง ๆ ทั้งด้านกีฬา ศิลปะ ชุมชน ที่ทำงานองค์กรด้านการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และรัฐบาลได้เป็นอย่างดี มีผลงานออกมามากมายทั้งโครงการที่ดำเนินการเองและสนับสนุนองค์กรต่าง ๆ ให้ร่วมดำเนินการ เป็นตัวอย่างสำหรับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยด้วย ซึ่งประเทศไทยออกกฎหมายหักภาษี เหล้าและบุหรี่ ๒% มาเป็นกองทุนสร้างเสริมสุขภาพและมีสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพหรือ “สสส” ทำหน้าที่บริหารจัดการงบประมาณดังกล่าวตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นต้นมา

ประเทศนิวซีแลนด์

หลังจากที่เคยกระจายอำนาจออกไปในรูปเขตสุขภาพย่อยที่เรียกว่า Area Health Board ๑๔ เขต พบว่าเกิดปัญหาในการบริหารจัดการจึงหันกลับมารวมศูนย์มากขึ้นเหลือเพียง ๔ ภาค (Regional Health Authorities : RHA) ซึ่งต่อมาได้รวมกันเป็นองค์กรเดียว คือ Health Funding Authority (HFA) ทำหน้าที่เป็นผู้ซื้อบริการสุขภาพ (purchaser) ให้ประชาชนโดยเซ็นสัญญาซื้อบริการจากผู้ให้บริการเท่านั้น สถานบริการสุขภาพก็ยังคงอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐโดยได้มีการจัดตั้ง Crown's Health Enterprises รับผิดชอบสถานบริการต่าง ๆ โดยแยกออกมาจากกระทรวงสาธารณสุข

มีเรื่องที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งที่เห็นว่า ประเทศนิวซีแลนด์ได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองหลักประกันสุขภาพของประชาชนอย่างครบวงจรและแก้ปัญหาข้อพิพาทฟ้องร้องระหว่างผู้ป่วยกับแพทย์ได้คือมีการออกกฎหมาย Accident Compensation Scheme ขึ้นในปี ๑๙๗๔ มีกองทุนที่จะจ่ายเงินชดเชยความเสียหายจากการรับบริการโดยไม่ต้องพิสูจน์ถูกผิดแม้ว่าระยะแรก ๆ จะมีปัญหาในการบริหารจัดการแต่ก็มีการปรับปรุงเรื่อยมาจนเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นประเทศที่มีระบบนี้ดีที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง และเป็นแบบอย่างแก่ระบบหลักประกันสุขภาพของไทยที่มีกองทุนสำหรับช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ประชาชนที่ได้รับความเสียหายจากการรับบริการสาธารณสุขเช่นกัน เกิดประโยชน์ทั้งต่อผู้รับบริการและผู้ให้บริการ ที่สำคัญคือกลไกในการพิจารณาการช่วยเหลือนั้นมีคณะกรรมการที่มาจากภาคผู้ให้บริการ ภาคประชาชน และผู้ทรงคุณวุฒิทำงานบนพื้นฐานหลักการที่เน้นความปรองดองสมานฉันท์ซึ่งก็ได้ผลดีระดับหนึ่งแม้ว่าจะยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น

ประเทศสวีเดน

แม้ได้มีการกระจายอำนาจและความรับผิดชอบด้านการสาธารณสุขและการรักษาพยาบาลไปมาก แต่การรักษาพยาบาลนั้นได้แบ่งระดับความรับผิดชอบไว้ชัดเจนว่าการรักษาพยาบาลอยู่ในความรับผิดชอบของ County Council (อาจเทียบได้กับระดับจังหวัด) สำหรับการสาธารณสุขมูลฐานอื่น ๆ บางอย่างอยู่ในความรับผิดชอบของ Municipality (อาจเทียบได้กับเทศบาล หรือ อบต.) อย่างไรก็ตามท้องถิ่นก็มิได้มีอิสระไปเสียทั้งหมด ส่วนกลางยังคงมีหน้าที่และมีบทบาทสำคัญในการวางนโยบายของประเทศและกำหนดกติกากลาง ส่วนกลางยังคงมีหน้าที่และมีบทบาทสำคัญในการวางนโยบายของประเทศและกำหนดกติกากลาง รวมทั้งการกำหนดมาตรฐาน

และการกำกับท้องถิ่นด้วย นอกจากนี้ยังคงมีโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่เป็นของรัฐบาลส่วนกลางที่ตั้งอยู่ในท้องถิ่นเช่นเดียวกัน

ในด้านขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเล็ก ๆ บางแห่งที่เล็กเกินกว่าจะดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้รวมกันเป็นท้องถิ่นเดียว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากรต่าง ๆ เหตุการณ์นี้สะท้อนว่าการกระจายอำนาจลงไปถึงหน่วยที่เล็กเกินไปบางครั้งไม่เกิดความคุ้มค่า

สวีเดนใช้เวลาถึง ๕๐ ปีกว่าจะมาถึงวันนี้

ประเทศอังกฤษ

ถือได้ว่าเป็นแบบอย่างในการจัดระบบบริการสุขภาพได้ดีที่สุดในโลกประเทศหนึ่งที่สามารถจัดบริการได้อย่างทั่วถึง มีหลักประกันถ้วนหน้า มีการกระจายแพทย์อย่างดี โดยมีค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศอยู่ในระดับปานกลาง

ประเทศอังกฤษได้กระจายอำนาจและความรับผิดชอบให้กับท้องถิ่นในรูปแบบที่เรียกว่า Area Health board หรือคณะกรรมการสุขภาพระดับพื้นที่ (เมือง ๑ เมือง อาจมีหลายเขต) ทำหน้าที่วางนโยบายด้านสุขภาพ และบริหารจัดการงบประมาณที่จะจัดให้แก่สถานบริการต่าง ๆ ซึ่งยังขึ้นกับรัฐบาลในรูปแบบองค์การมหาชน

ประเทศสิงคโปร์ และฮ่องกง

ได้ดำเนินการให้สถานพยาบาลของรัฐ เป็นองค์การมหาชนอิสระภายใต้การกำกับของรัฐ เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และคุณภาพโดยรัฐยังคงบทบาทสำคัญในการกำกับ และตรวจสอบให้เกิดความโปร่งใสเป็นธรรมแก่ประชาชน

แนวความคิดแยกผู้ซื้อ/ผู้ขาย ออกจากกันนั้น เป็นแนวทางที่อาจนำมาใช้กับการกระจายอำนาจด้านสุขภาพของไทยต่อไปกรณีมีการถ่ายโอนสถานบริการให้ท้องถิ่นดูแล ซึ่งอาจแยกการบริหารงบประมาณในการซื้อบริการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพได้

อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์ต่างประเทศและแม้แต่ของไทยเอง มีข้อที่น่าเป็นห่วงที่องค์กรท้องถิ่นมักจะมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับการรักษาพยาบาลมากกว่างานด้านสาธารณสุขมูลฐานที่เป็นนโยบายของประเทศ

ประเทศฟิลิปปินส์

กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่นเต็มตัวอย่างก้าวกระโดดโดยให้ท้องถิ่นแต่ละแห่งรับผิดชอบสถานบริการเอง ได้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการทั้งด้านความเป็นเอกภาพ และปัญหาด้านบุคลากรที่บางท้องถิ่นถึงกับเลิกจ้างแพทย์เพราะไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะจ้างแพทย์ได้อีกต่อไป

ประเทศญี่ปุ่น

การปกครองของประเทศญี่ปุ่นไม่มีภูมิภาค แต่ประกอบด้วยส่วนกลางและท้องถิ่น โดยท้องถิ่นมี ๒ ระดับ คือ จังหวัด (prefecture) มีผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน แต่ละจังหวัดจะมีเทศบาลครอบคลุมเต็มพื้นที่ ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีการกระจายอำนาจไปมากแล้ว งานบริหารต่าง ๆ กระจายไปกว่าร้อยละ ๗๐ ระดับจังหวัดมีหน้าที่จัดบริการสาธารณสุขบริการส่วนใหญ่ทำที่ศูนย์สาธารณสุข ส่วนเทศบาลดูแลบริการที่ให้แก่ผู้อยู่อาศัยในเขตพื้นที่ของตนเองโดยตรง เช่น การฉีดวัคซีน ส่วนเทศบาลดูแลบริการที่ให้แก่ผู้อยู่อาศัยในเขตพื้นที่ของตนเองโดยตรง

เช่น การฉีดวัคซีน การออกใบอนุญาตตามปกติ การจัดศูนย์อนามัยแม่และเด็ก จังหวัดและเทศบาล บางแห่งมีโรงพยาบาลและคลินิกของตนเอง ท้องถิ่นมีแนวโน้มที่จะมีความเป็นอิสระมากขึ้น ลดการแทรกแซงจากส่วนกลางลงอีก การจัดการต่าง ๆ ในแต่ละท้องถิ่นก็จะแตกต่างกันออกไป

ประเทศญี่ปุ่นประชาชนทุกคนมีหลักประกันสุขภาพ ๑๐๐% แต่จะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประเภทของกองทุนประกันสุขภาพและกฎหมายที่คุ้มครองผู้ประกันแต่ละกลุ่ม องค์กรภาครัฐ และเอกชนสามารถเป็นผู้ให้หลักประกันสุขภาพแก่ประชาชนแต่เป็นในลักษณะเอกชนที่ไม่หวังผลกำไร เช่น บริษัทใหญ่ ๆ หรือกลุ่มอาชีพที่ต้องการจัดระบบของตนเอง ระบบประกันสุขภาพของญี่ปุ่น จึงมีกองทุนมากมายหลายแบบ (Multiple Funds) และสำหรับประชาชนที่ไม่มีรายได้ประจำ องค์กรที่ดำเนินการจะเป็นเทศบาล

จะเห็นว่า รูปแบบของญี่ปุ่น เป็นการกระจายอำนาจการบริหารให้กับองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นและเอกชน เพื่อให้กองทุนต่าง ๆ มีอิสระในการบริหารกองทุนเองภายใต้กฎหมายประกัน สุขภาพแห่งชาติ รัฐมีบทบาทเป็นทั้งผู้ควบคุมคุณภาพ ตรวจสอบการบริหารงาน ตลอดจนให้คำแนะนำ แก่องค์กรที่เกี่ยวข้อง รวมถึงให้การสนับสนุนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ทำให้มีการใช้บริการมากเกินไป ความจำเป็น

แม้ว่าญี่ปุ่นจะมีความก้าวหน้าอย่างมากด้านการปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีบทบาทและความรับผิดชอบด้านสุขภาพสูงกว่าประเทศพัฒนาแล้วหลายประเทศ แต่อีกด้านหนึ่งท้องถิ่นเองก็กำลัง ประสบปัญหาภาระค่าใช้จ่ายเรื่องสุขภาพที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ว่าจะมีการเก็บเบี้ยประกันและภาษี รวมทั้ง ประชาชนจะต้องร่วมจ่ายบางส่วน ก็ยังไม่เพียงพอ ทำให้ท้องถิ่นหลายแห่งประสบปัญหาอย่างหนัก ในการดำเนินการ

จะเห็นได้ว่าประเทศต่าง ๆ ทั้งที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนาเช่นเดียวกับประเทศไทย ต่างมีประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดการระบบบริการสาธารณสุขทั้งในด้านบวกและลบ การกระจาย อำนาจในระดับที่เหมาะสมจะทำการดำเนินงานต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ โดยรวมจะเห็นว่าในระดับ ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในระบบบริการในระดับที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องมากนัก จนกระทั่ง เป็นเจ้าของสถานพยาบาลเอง ระดับการกระจายอำนาจจะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม และพัฒนาการของแต่ละประเทศ เราต้องศึกษาประสบการณ์เหล่านี้ให้ละเอียดชัดเจนและนำมาปรับใช้ กับประเทศไทย ในบริบทการจัดระบบสุขภาพในพื้นที่ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมาก

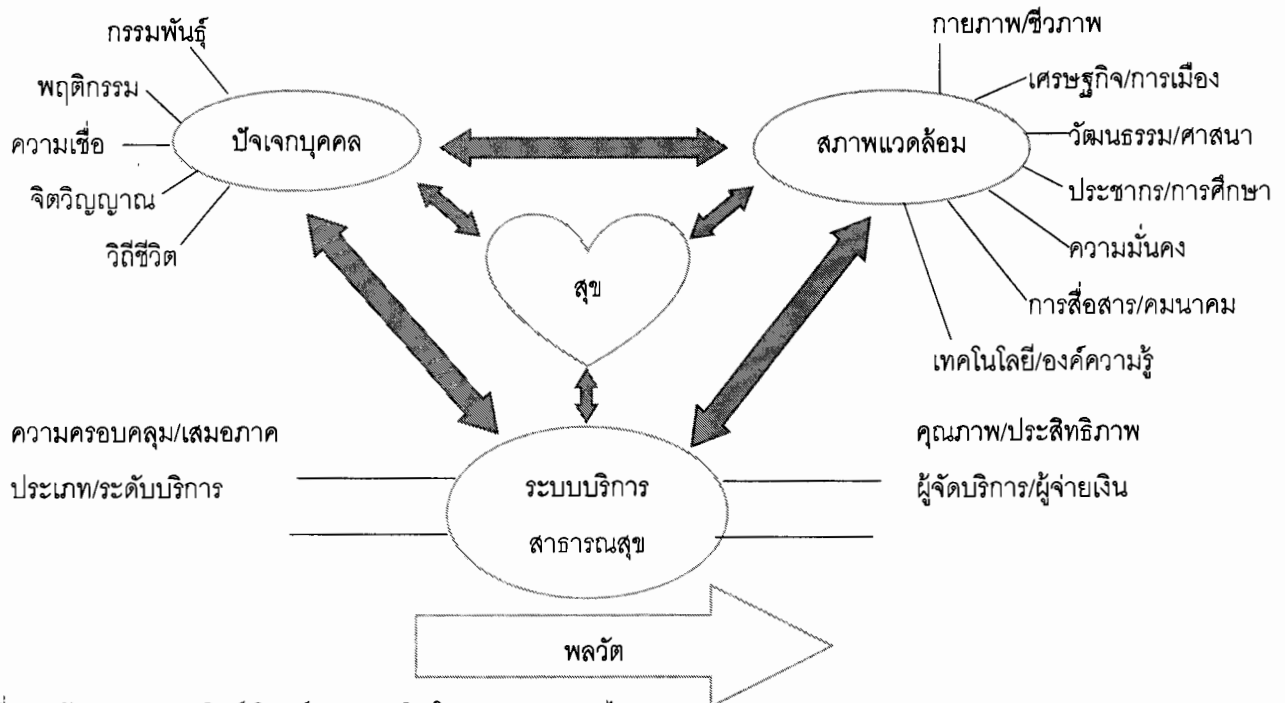
การบริหารระบบสุขภาพในท้องถิ่นกับอนาคตระบบสุขภาพไทย เกริ่นนำ

ทิศทางที่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยกำลังเดินหน้าไปคือ การให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งต่าง ๆ ในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ การบริหารจัดการระบบสุขภาพในท้องถิ่นเป็นเรื่องสำคัญที่มีการถกเถียงและหาข้อสรุปกันอย่างกว้างขวางว่าจะดำเนินการงานอย่างไร ประชาชนถึงจะได้รับการดูแลอย่างทั่วถึงเป็นธรรม ภายใต้บริบทที่คนในท้องถิ่นดูแลและตัดสินใจกันเอง โดยไม่ขัดต่อนโยบายหลัก ๆ ของประเทศ

ก่อนที่จะกล่าวถึงเรื่องการบริหารจัดการระบบสุขภาพนั้น จะขอกล่าวถึงภาพรวม ๆ ของระบบสุขภาพและปัจจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญก่อนเพื่อจะได้เห็นภาพร่วมกัน

ในช่วงระยะไม่กี่ปีที่ผ่านมาประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไปมากทั้งด้านสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ทั้งหมดล้วนส่งผลกระทบต่อสุขภาพของคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความเชื่อมโยงของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อระบบสุขภาพแสดงไว้ในรูปภาพ ๑ ซึ่งจะได้กล่าวในประเด็นสำคัญ ๆ ในลำดับต่อไป

ความเชื่อมโยงและพลวัตเกี่ยวกับสุขภาพ

ที่มา : ดัดแปลงจาก สุวิทย์ วิบูลย์ผลประเสริฐ ในการสาธารณสุขไทย ๒๕๔๑-๒๕๔๒

หากเรามุ่งหวังที่จะทำให้คนในสังคมมีสุขภาพที่ดี จำเป็นต้องมีแนวคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับระบบสุขภาพที่มองเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกันของสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพของคนในสังคม และในการแก้ไขปัญหาหรือส่งเสริมสุขภาพของคนแล้วจำเป็นต้องทำไปพร้อม ๆ กันหลายด้าน การแก้ไขด้านใดด้านหนึ่งที่จริงก็สามารถทำได้ซึ่งดีกว่าไม่ทำอะไรเลย แต่หากได้เข้าใจร่วมกันเห็นความเชื่อมโยงของปัจจัยต่าง ๆ ร่วมกันและทำไปพร้อม ๆ กันก็จะได้ผลดีกว่าแม้ว่าอาจจะต้องใช้เวลาอันสั้นสักหน่อยก็ตาม ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีรูปแบบหรือวิธีการจัดการอย่างไรก็ตาม ในการบริหารจัดการนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ที่จะทำได้ดีเพราะมีปัจจัยมากมายที่มีผลกระทบต่อสุขภาพคนในสังคม ทั้งปัจจัยส่วนบุคคล

หรือสิ่งแวดล้อมรวมทั้งระบบบริการเองด้วย แต่หากผู้เกี่ยวข้องมีความเข้าใจและมีการจัดการที่ดีก็น่าจะทำได้ตามที่มุ่งหวังไว้

หทกระแสใหญ่ของการเปลี่ยนแปลงที่กระทบต่อระบบสุขภาพ

ที่กล่าวไปข้างต้นคงเห็นแล้วว่าทุกเรื่องล้วนเกี่ยวพันกัน แต่อยากจะเน้นให้เห็นกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่กระทบกับชีวิตความเป็นอยู่ของเราในปัจจุบันนี้ ดังต่อไปนี้

กตีกาสังคมโลกและโลกาภิวัตน์

หากมองโลกทั้งใบคือสังคมนานาชาติที่มีผู้คนมากมายหลากหลายชาติพันธุ์อยู่ร่วมกันใช้ทรัพยากรต่าง ๆ บนโลกใบเดียวกันที่มีจำกัดลงทุกที เพื่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ก็ต้องมีกติกาและข้อตกลงต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันยังมีข้อถกเถียงกันอย่างมากว่ากติกาต่าง ๆ ที่ทำขึ้นล้วนแล้วแต่เป็นประโยชน์ต่อชาติมหาอำนาจทั้งนั้น ประเทศเล็ก ๆ ยังถูกเอาเปรียบอยู่เช่นเคย

ดังนั้นส่งผลกระทบต่อการจัดระบบสุขภาพของประเทศไทยเช่นกัน จึงมีกติกาโลกที่มีผลต่อการจัดการระบบสุขภาพของไทยอย่างมาก ก็คือ **ข้อตกลงภายใต้กรอบองค์การการค้าโลก หรือ WTO** ที่ประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกต้องปฏิบัติตามข้อตกลงในเรื่องสำคัญ ๆ เช่น การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ข้อตกลงพหุภาคีด้านการค้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ หรือแม้แต่การเปิดเสรีทางการค้าและบริการ ข้อตกลงทรัพย์สินทางปัญญา ข้อตกลงเหล่านี้มักจะมีผลด้านลบต่อประเทศกำลังพัฒนา เช่น ยาสำคัญและจำเป็นบางตัวที่มีสิทธิบัตรมีราคาแพงมาก ทำให้ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงได้ (เช่น ยาต้านไวรัสเอดส์) รวมทั้งอาจทำให้อุตสาหกรรมยาภายในประเทศล่มสลาย ข้อตกลงใหม่ ๆ ภายใต้กติกาโลกจะส่งผลกระทบต่อบริการสุขภาพมากขึ้นเรื่อย ๆ เราต้องรู้เท่าทันและหาทางปกป้องผลประโยชน์ของประเทศและคุ้มครองสุขภาพของประชาชนให้ดี

โลกาภิวัตน์ ต้องรู้เท่าทันจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อ โลกในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วกว่าสมัยก่อนมาก การเปลี่ยนแปลงในอีกซีกหนึ่งของโลกจะมีผลกระทบต่ออีกซีกหนึ่งของโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การรับรู้การเปลี่ยนแปลงในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วเพราะมีระบบการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย อิทธิพลของกระแสทุนนิยมและวัตถุนิยมกำลังไหลบ่าเข้ามาประเทศของเราอย่างมากและเร็ว เป็นกระแสที่รุนแรงที่สังคมไทยจะต้านทานได้ยาก ค่านิยมแบบตะวันตกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตคนไทยมากขึ้นทำให้รูปแบบการดำเนินชีวิตเปลี่ยนไปอย่างมาก สิ่งนี้เองทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและการใช้บริการสุขภาพ โรคที่เกิดจากภาวะทางสังคมเพิ่มมากขึ้น เช่น โรคเครียด, โรคเบาหวาน ความดัน โรคหัวใจ อุบัติเหตุ มะเร็ง ล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม ทั้งสิ้น

นอกจากนี้อิทธิพลของการสื่อสารทางไกลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตที่ทำให้มีข้อมูลข่าวสารหรือโฆษณาที่มุ่งขายสินค้ามากกว่าการให้ความรู้ความเข้าใจแก่ผู้บริโภค ประกอบกับการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ที่เข้าถึงคนไทยทุกกลุ่มทุกหลังคาเรือนทำให้ทั้งผู้ให้บริการและประชาชนต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีทางการแพทย์ราคาแพงโดยไม่ไตร่ตรองถึงความจำเป็นที่แท้จริง มีการนำเข้าเทคโนโลยีและเครื่องมือราคาแพงมาแข่งขันกันโดยไม่เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ทั้งที่ประเทศชาติและประชาชนต่างต้องเสียค่าใช้จ่ายที่เป็นเงินตราไปให้ต่างชาติโดยไม่จำเป็น เพราะบ้านเรายังไม่สามารถผลิตเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้ด้วยตนเอง

รูปธรรมที่เห็นได้ชัดเจนอันหนึ่งที่สะท้อนถึงอิทธิพลของสภาพแวดล้อม เช่น สื่อโฆษณา ก็คือการโฆษณาสินค้าที่ไม่เป็นผลดีต่อสุขภาพ เช่น สุรา ลูกอม ขนมขบเคี้ยวต่าง ๆ หรือแม้แต่โฆษณาแฝงของบริษัทบุหรี่ ต่างสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้เป็นอย่างดี ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพอย่างแน่นอน เช่น สุรา เป็นสาเหตุของการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุมากที่สุด มูลค่าความเสียหายปีละหลายหมื่นล้านบาท ขณะนี้ลูกอมและขนมขบเคี้ยวทำให้เด็กไทยมีปัญหาฟันผุเพิ่มมากขึ้นอย่างน่าตกใจ ปัญหาเหล่านี้รอคอยการจัดการปัญหาอย่างจริงจัง

เรื่องสุดท้ายในประเด็นนี้ที่มีความสำคัญที่มีผลจากความเชื่อมโยงของประเทศกับนานาชาติโดยเฉพาะเรื่องเศรษฐกิจกับสุขภาพ เช่น การดึงดูดชาวต่างประเทศให้มาใช้บริการสุขภาพในประเทศไทยด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ ขณะนี้ได้มีนักวิชาการแสดงความเป็นห่วงว่าจะมีผลกระทบต่อบริการสุขภาพให้กับประชาชนในเขตชนบทอย่างแน่นอนเนื่องจากบุคลากรจำนวนมากโดยเฉพาะแพทย์จะไหลออกจากภาครัฐในชนบทเข้าสู่ภาคเอกชนในเมืองใหญ่ โจทย์นี้ต้องคิดให้ชัดเจนและขบให้แตกเพื่อเตรียมการผลกระทบให้ดี

ภาคผนวก

- พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
- ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)
- บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของ
ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

พระราชบัญญัติ

การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๑)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ

การสาธารณสุข

พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔

(๒) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕

(๓) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

(๔) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕

(๕) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗

(๖) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๕๓๐

(๗) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช

๒๕๓๔

(๘) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙/ตอนที่ ๓๘/หน้า ๒๗/๕ เมษายน ๒๕๓๕

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย”^๒ หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ ซากสัตว์ หรือสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานหรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทสัตว์ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเป็นของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสี้ยว ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงบริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับให้ผู้ค้าใช้เป็นที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าวเป็นประจำหรือเป็นครั้งคราวหรือตามวันที่กำหนด

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ซื้อสามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเป็นของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำ ประกอบ หรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

“ราชการส่วนท้องถิ่น”^๓ หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น

“ข้อกำหนดของท้องถิ่น” หมายความว่า ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ หรือข้อบังคับซึ่งตราขึ้นโดยราชการส่วนท้องถิ่น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น”^๔ หมายความว่า

^๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “มูลฝอย” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

- (๑) นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- (๓) นายองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- (๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (๕) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (๖) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่กฎหมาย

กำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสาธารณสุข

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแล สำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และวิธีดำเนินการเพื่อตรวจสอบควบคุมหรือกำกับดูแล หรือแก้ไขสิ่งที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้ใช้บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่นหรือให้ใช้บังคับเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งก็ได้ และในกรณีที่กฎกระทรวงดังกล่าวจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิควิชาการหรือเป็นเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา^๕

^๕ มาตรา ๖ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.

มาตรา ๗ เมื่อมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับในท้องถิ่นใดให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีกิจการหรือการดำเนินการตามกฎหมายกระทรวงดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของท้องถิ่นนั้นดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง ในการนี้ หากมีกรณีจำเป็นให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือแก้ไขปรับปรุงข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่ก่อนมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ เพื่อกำหนดรายละเอียดการดำเนินการในเขตท้องถิ่นนั้นให้เป็นไปตามกฎกระทรวงดังกล่าวได้

ข้อกำหนดของท้องถิ่นใดขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ให้บังคับตามกฎหมายกระทรวงนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นในเรื่องใดขัดหรือแย้งกับที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

มาตรา ๘ ในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้อธิบดีกรมอนามัยมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของวัตถุหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหรืออาจเกิดความเสียหายดังกล่าวระงับการกระทำหรือให้ทำการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายเช่นว่านั้นได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาตามสมควร อธิบดีกรมอนามัยจะสั่งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขปฏิบัติการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายดังกล่าวแทนก็ได้ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์ และบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น

ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีกรมอนามัยแจ้งแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติการตามความในวรรคสองสำหรับในเขตท้องที่จังหวัดนั้น

หมวด ๒

คณะกรรมการสาธารณสุข

มาตรา ๙ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการสาธารณสุข” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมวิชาการเกษตร อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปลัดกรุงเทพมหานคร นายกษมาคม

มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

สันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกสมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทยและผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินสี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมายการสาธารณสุข การอนามัยสิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการให้อธิบดีกรมอนามัยเป็น กรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงานและมาตรการ เกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการสาธารณสุขตามที่ รัฐมนตรีมอบหมาย

(๒) ศึกษา วิเคราะห์และให้ความเห็นต่อรัฐมนตรีในการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งเกี่ยวกับการสาธารณสุข

(๓) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง และต่อราชการส่วน ท้องถิ่นในการออกข้อกำหนดของท้องถิ่น

(๔) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้

(๕) กำหนดโครงการและประสานงานระหว่างส่วนราชการและราชการส่วน ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ควบคุม สอดส่องการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการ ปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อรัฐมนตรี

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้า พนักงานท้องถิ่นซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใด ไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตาม พระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการแจ้งต่อผู้มีอำนาจควบคุมดูแลการ ปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นเพื่อสั่ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการ ดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

- (๒) ลาออก
- (๓) รัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้นหรือของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาได้ ในกรณีที่เห็นสมควร คณะกรรมการอาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ คณะหนึ่งคณะใด เป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าวแทนคณะกรรมการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการนั้นได้

หมวด ๓

การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย^๑

^๑ ชื่อหมวด ๓ การจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๑๘^๔ การเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจร่วมกับหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่นดำเนินการภายใต้ข้อตกลงร่วมกันก็ได้ แต่ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยส่วนรวม รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการร่วมกันได้

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการตามวรรคหนึ่งแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามมาตรา ๑๙ ก็ได้

บทบัญญัติตามมาตรา^๕ นี้ และมาตรา ๑๙ มิให้ใช้บังคับกับการจัดการของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน แต่ให้ผู้ดำเนินการโรงงานที่มีของเสียอันตรายและผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขนหรือกำจัดของเสียอันตรายดังกล่าว แจ้งการดำเนินการเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามการถ่าย เท หัก หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้

(๒) กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน

(๓) กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้อาคารหรือสถานที่นั้น ๆ

(๔)^๕ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการแทน ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่ง

^๔ มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๕ มาตรา ๒๐ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ปฏิภูลหรือมุลฝอยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมุลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการชั้นสูงตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ จะพึงเรียกเก็บได้

(๖) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์

หมวด ๔

สัญลักษณ์ของอาคาร

มาตรา ๒๑ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารหรือส่วนของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือปล่อยให้สภาพทรุดทรึงจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้นจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือจัดการอย่างอื่นตามความจำเป็นเพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ภายในเวลาซึ่งกำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๒ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารใดมีสินค้า เครื่องเรือน หรือสัมภาระสะสมไว้มากเกินสมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้นซับซ้อนกันเกินไป จนอาจเป็นเหตุให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ให้โทษใด ๆ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระออกจากอาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์หรือให้กำจัดสัตว์ซึ่งเป็นพาหะของโรคภายในเวลาที่กำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ และผู้นั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้อาคารใดมีคนอยู่มากเกินไปจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ผู้นั้น ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดจำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพความเจริญ จำนวนประชากร และย่านชุมชนของแต่ละท้องถิ่น

เมื่อมีประกาศของรัฐมนตริตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารตามประกาศนั้นยอมหรือจัดให้อาคารของตนมีคนอยู่เกินจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๕

เหตุรำคาญ

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งขອງมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแลปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระดับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระดับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

หมวด ๖

การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

การออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืน ให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่ถ้การกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่

สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

หมวด ๗

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๓ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการตามประเภทที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไข โดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

หมวด ๘

ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดภายหลังจากที่
เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับ
อนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือ
องค์การของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินกิจการตลาดจะต้องปฏิบัติ
เช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมี
อำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แพนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและ
สุขลักษณะ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่
เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการตลาด

(๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติ
เกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย
การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัด
ให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

มาตรา ๓๖ ผู้ใดขายของหรือช่วยขายของในตลาด ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตาม
หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๓๕

มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการขายของในตลาด ให้ราชการส่วน
ท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ขายของ และ
ผู้ช่วยขายของในตลาดปฏิบัติให้ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ
สุขลักษณะส่วนบุคคล และสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปูรอง เก็บหรือ
สะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่าง ๆ

มาตรา ๓๘ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารใน
อาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช่เป็นการขายของในตลาด ต้องได้รับ
ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ ถ้าสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตาราง

เมตร ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๗ ก่อนการจัดตั้ง

มาตรา ๓๙ ผู้จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๔๖ หรือหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๘ และผู้จำหน่าย ทำ ประกอบปรุง เก็บหรือสะสมอาหารในสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘ ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา ๔๐ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๐ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมหรือกำกับดูแลสถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่สะสมอาหารที่ได้รับใบอนุญาต หรือได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามประเภทของอาหารหรือตามลักษณะของสถานที่ประกอบกิจการหรือตามวิธีการจำหน่าย

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้ง ใช้ และดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร ที่ใช้ทำ ประกอบ หรือปรุงอาหาร หรือที่ใช้สะสมอาหาร

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

(๔) กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรุงอาหารและผู้ให้บริการ

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง เก็บรักษาหรือสะสมอาหาร

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ น้ำใช้ และของใช้อื่น ๆ

หมวด ๙

การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

มาตรา ๔๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ได้เป็นปกติหรือเรี่ยราย เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระดับชนิด หรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า และสถานที่ที่จะจัดวางสินค้า เพื่อจำหน่ายในกรณีที่จะมีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งที่ได้เป็นปกติ รวมทั้งจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดตามที่เห็นสมควรไว้ในใบอนุญาตด้วยก็ได้

การเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า หรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาต จะกระทำได้อีกเมื่อผู้รับใบอนุญาตได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้จัดแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจรรยาบรรณอำนาจออกประกาศดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

(๒) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเป็นเขตที่ห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบางประเภท หรือเป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าตามกำหนดเวลา หรือเป็นเขตห้ามจำหน่ายสินค้าโดยวิธีการจำหน่ายในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการจำหน่ายสินค้าในบริเวณนั้น

ในการดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ทำการของราชการส่วนท้องถิ่นและบริเวณที่จะกำหนดเป็นเขตตาม (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี และต้องกำหนดวันที่จะบังคับตามประกาศนั้นมีให้น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันประกาศ

มาตรา ๔๓ เพื่อประโยชน์ของประชาชนและการควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายหรือผู้ช่วยจำหน่ายสินค้า

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำประกอบ บรรจุ เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่าง ๆ

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดวางสินค้าและการระบายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

(๔) กำหนดเวลาสำหรับการจำหน่ายสินค้า

(๕) กำหนดการอื่นที่จำเป็นเพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๔๔ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้งหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(๓) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๕) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น บุคคลดังกล่าวจะต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย และให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๔๕ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่มิพบผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุนั้นหรือดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุนั้นได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

มาตรา ๔๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเจ้าพนักงานสาธารณสุข และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเพื่อประโยชน์ในการจับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๑๑

หนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๘ การแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินการตามมาตรา ๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้ง ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมีได้ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็นไปโดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็นอันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๔๙ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นคำขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนและการออกใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

มาตรา ๕๑ เมื่อผู้แจ้งตามมาตรา ๔๘ ประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการดำเนินกิจการให้แก่บุคคลอื่น ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ผู้ดำเนินการใดดำเนินการตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และเคยได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง ยังฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ ถ้ายังฝ่าฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสองปีก็ได้

มาตรา ๕๓ การแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๒ ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้แจ้งหรือผู้ดำเนินการทราบ ในกรณีที่ไม่มีพบตัวหรือไม่ยอมรับหนังสือ ให้ส่งหนังสือการแจ้งหรือคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำราชการของผู้ที่ต้องรับหนังสือ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่หนังสือไปถึงหรือวันปิดหนังสือ แล้วแต่กรณี

ใบอนุญาต

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้การประกอบกิจการใดหรือการกระทำใดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้

มาตรา ๕๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

มาตรา ๕๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาดังกล่าวหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕๗ ผู้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อกำหนดของท้องถิ่น

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๖๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

มาตรา ๖๑ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่มีพบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำางานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๑๓

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

มาตรา ๖๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖๕ ในกรณีที่มีข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการที่ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินกิจการหรือต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่นตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดของท้องถิ่น

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

หมวด ๑๔

การอุทธรณ์

มาตรา ๖๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้ที่ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่รัฐมนตรีจะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๖๗ การพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖ ให้รัฐมนตรีพิจารณาโดยไม่ชักช้า

คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

หมวด ๑๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖๘/๑^๐ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้นอกจากที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งหรือในมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๓/๑^๐ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีเกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

^{๐๐} มาตรา ๖๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๗๓/๒^{๑๑} ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๗๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือข้อกำหนดของท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

^{๑๑} มาตรา ๗๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๑๒} มาตรา ๗๓/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๔๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๐
วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน
สาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับ
ไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๔๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีก
ไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๔๕ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานครประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทน
สำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนกรมตำรวจ

(๒) ในเขตจังหวัดอื่นประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้
กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึง
จำคุกหรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือ
ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น
มอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

เมื่อได้เสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการ
เปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับ
ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีต่อไป

หมวด ๑๖

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๖ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการใดตามกฎหมายว่าด้วยการ
สาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและกิจการ
นั้นมีลักษณะเช่นเดียวกับกิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตหรือต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรอง

การแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการนั้นต่อไปได้เสมือนเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาต หรือเป็นผู้ที่ได้แจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว แต่เมื่อใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุและผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินกิจการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตหรือแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ก่อนการดำเนินการ

มาตรา ๘๗ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่ไม่ต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นกิจการที่จะต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ และมีใช่เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตอยู่แล้ว ตามมาตรา ๘๖ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมาดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘๘ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่มีได้เป็นกิจการที่ต้องได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นกิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมายื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๙ บรรดากิจการต่าง ๆ ที่กำหนดให้เป็นกิจการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และการแต่งผมตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้ถือว่าเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒

มาตรา ๙๐ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ ข้อบังคับ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ประกาศ ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

ร่าง
พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

(๒๕)

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ

เลขรับ 13168
วันที่ 20 ธ.ค. 2559
เวลา 15.27 น.

สำนักนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

ที่ นร ๐๕๐๓/ ๕ มธ ๙/๓

๖ ธันวาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาผลมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นเรื่องด่วน ดังที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเป็นเรื่องด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานนิติคดี
รับที่ ๕๕ (น) / ๒๕๕๙
วันที่ ๒๐ / ๑๒ / ๕๙
เวลา ๑๕.๕๖ น.
สำนักการประชุม

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่ ๒๑๕๓ / ๑๙ / ๒๕๕๙ วันที่ ๒๐ / ๑๒ / ๕๙
เวลา ๑๕.๔๓ น. ส่ง กิตติ
สำนักการประชุม

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๕ (มขฉิมมา)

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘ (ม73/D/งาน สนช/ส ส่งสภา)

(๒๗)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น”
(แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔)

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็น “ข้อบัญญัติท้องถิ่น”

(๓) กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุข อธิบดีกรมอนามัย เจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานสาธารณสุข ให้สอดคล้องกัน (เพิ่มมาตรา ๘/๑ มาตรา ๑๐ (๖/๑) และหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕ และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง)

(๔) กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ในอนาคต (เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

(๕) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศกำหนด ประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาต จะต้องดำเนินการก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง)

(๖) กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หลักเกณฑ์การอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ และเพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓)

(๗) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๓/๑ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ และเพิ่มมาตรา ๘๔/๑)

เหตุผล

เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง ทำให้การจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อระงับและจัดการตามความจำเป็นมิให้เหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ตลอดจนกำหนดให้ผู้ขออนุญาตในกิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต นอกจากนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้เกิดความรอบคอบโดยให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(๒๙)

ร่าง
พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” ในมาตรา ๔
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล
องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมาย
จัดตั้งขึ้น”

มาตรา ๔ ให้แก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่ง

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของบทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น”
ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๖) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นนั้น”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๘/๑ ในการพิจารณาออกคำสั่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง อธิบดีกรมอนามัย อาจให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาโดยไม่ชักช้า”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖/๑) ในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“(๖/๑) ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่กฎหมายกำหนดไว้”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ว่าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใดไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แจ้งต่อผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่หรือแก้ไขการดำเนินการให้เป็นไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๓ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕

“หมวด ๒/๑

คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๑๗/๑ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) อัยการจังหวัด เกษตรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจจังหวัด ผู้อำนวยการ

สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องถิ่นจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นกรรมการ

(๓) นายเทศมนตรี จำนวนหนึ่งคน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และในกรณีที่จังหวัดใดมีองค์กรปกครอง

ส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นกรรมการด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทน ภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้นายแพทย์ สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงาน ด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๒ ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งปลัดกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ

(๒) รองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย ผู้อำนวยการ สำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการ และผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร ผู้แทนกรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทน ภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมาย เป็นกรรมการ และเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงาน ด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๓ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน และมาตรการตามมาตรา ๑๐ (๑)

(๒) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขตามที่ รัฐมนตรีหรือคณะกรรมการมอบหมาย

(๓) ให้คำแนะนำแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุนราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการ และราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามโครงการที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงหลักการ มีส่วนร่วมของประชาชนด้วย

(๕) สอดส่องหรือกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ สาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม

(๗) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘/๑

(๘) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗/๔ การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗/๕ การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้งให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๒๘/๑ เมื่อปรากฏว่ามีเหตุรำคาญเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ เป็นบริเวณกว้างจนก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุข ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดให้บริเวณดังกล่าวเป็นพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การระงับเหตุรำคาญตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ในกรณีที่เหตุรำคาญตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณสุขแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญนั้นโดยไม่ชักช้า”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า และให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งตรวจพบเหตุนั้นแจ้งต่อคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑”

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่
ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำ
ของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ
รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณา
ออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒
มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า
มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาต
ให้ต่ออายุใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงาน
สาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์
เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่คณะกรรมการ
พิจารณาอุทธรณ์จะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๖๖/๑ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ประกอบด้วย

(๑) อธิบดีกรมอนามัย เป็นประธานกรรมการ

(๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และผู้แทนสำนักงานอัยการ
สูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ
จากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม
อีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนอย่างน้อยหนึ่งคน

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ
และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด
โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖๖/๒ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖

(๒) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสาร
หรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

(๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณา วินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๖๖/๓ การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ และการแต่งตั้งและการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้น ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยัง ผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วแต่กรณี คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับ ไม่เกินห้าหมื่นบาท”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ ตามมาตรา ๑๗ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ตามมาตรา ๑๗/๓ (๙) หรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๒ (๒) โดยไม่มีเหตุ หรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารตาม มาตรา ๓๘ ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารตามวรรคหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๗๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๕ (๒) หรือ (๓) หรือมาตรา ๔๐ (๑) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๓/๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๘ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๙ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐ ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุก

ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๘๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๓ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๔ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน”

มาตรา ๒๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“มาตรา ๘๔/๑ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๕ ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตำรวจจังหวัด เป็นกรรมการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด เป็นผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วย

(๓๗)

การเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา”

มาตรา ๒๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดประกอบด้วย กรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นกรรมการ และเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้ง กรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุข จังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัย มอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัย ซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วย กรรมการตามมาตรา ๖๖/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการ แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖๖/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๕ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างพิจารณาอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ด้วย

(๓๘)

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

บันทึกวิเคราะห์สรุป
สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสมานิติบัญญัติแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุป สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยตรง ทำให้ไม่สามารถจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น จึงเห็นควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขระดับจังหวัดทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่ และให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อป้องกันมิให้มีการก่อกองภัยที่อาจทำให้เกิดเหตุรำคาญและสามารถแก้ไขได้อย่างทันที่เพื่อคุ้มครองสุขภาพประชาชน อีกทั้งกำหนดให้กิจการบางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด นอกจากนี้ เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายจึงกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อให้กลไกการอุทธรณ์มีความรอบคอบ รวดเร็ว รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและองค์ประกอบคณะกรรมการเปรียบเทียบ ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติงานตามที่กฎหมายกำหนดมีประสิทธิภาพสูงสุด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีสาระสำคัญโดยสรุป ดังต่อไปนี้

๒.๑ แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

แก้ไขบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” และคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขคำว่า “ข้อกำหนดของท้องถิ่น” เป็นคำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” ทุกแห่งในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๓ ร่างมาตรา ๔ และร่างมาตรา ๕)

๒.๒ กำหนดให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการสาธารณสุขในระดับพื้นที่

(๑) กำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร โดยมีองค์ประกอบจากภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินงานด้านการสาธารณสุขในระดับพื้นที่ได้ทันที่ (ร่างมาตรา ๙ เพิ่มหมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ มาตรา ๑๗/๒ มาตรา ๑๗/๔ และมาตรา ๑๗/๕)

(๒) กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการทั้งสองคณะในการดำเนินการตามนโยบาย แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข เพื่อประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนตามกลไกประชารัฐ (ร่างมาตรา ๙ เพิ่มมาตรา ๑๗/๓)

๒.๓ กำหนดอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อม

(๑) กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ การระงับเหตุรำคาญ และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต (ร่างมาตรา ๑๐ เพิ่มมาตรา ๒๘/๑)

(๒) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศประเภทหรือขนาดของกิจการ รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๑๒ เพิ่มมาตรา ๕๔ วรรคสอง)

๒.๔ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(๑) กำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปด้วยความรอบคอบ (ร่างมาตรา ๑๔ เพิ่มมาตรา ๖๖/๑ มาตรา ๖๖/๒ และมาตรา ๖๖/๓)

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ให้ชัดเจน (ร่างมาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๗)

๒.๕ บทกำหนดโทษ

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับฐานความผิดที่ได้แก้ไขเพิ่มเติม และเพิ่มอัตราโทษเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๘ ร่างมาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ และมาตรา ๗๓ ร่างมาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓/๑ และร่างมาตรา ๑๙ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๔ ถึงมาตรา ๘๔)

(๒) เพิ่มบทสันนิษฐานความรับผิดทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล (ร่างมาตรา ๒๐ เพิ่มมาตรา ๘๔/๑)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการเปรียบเทียบให้เหมาะสมและสอดคล้องกับแบบการร่างกฎหมาย (ร่างมาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๘๕)

๒.๖ บทเฉพาะกาล

(๑) กำหนดบทบัญญัติรองรับในวาระเริ่มแรกที่ยังไม่มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยให้กรรมการโดยตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๒ ร่างมาตรา ๒๓ และร่างมาตรา ๒๔)

(๒) กำหนดบทบัญญัติรองรับอุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังคงค้างการพิจารณาอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒๕)

"การตราพระราชบัญญัติของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ"

"พระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชบัญญัติโดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติจะเสนอได้ก็แต่โดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติร่วมกันจำนวนไม่น้อยกว่า ยี่สิบห้าคน หรือคณะรัฐมนตรี หรือสภาปฏิรูปแห่งชาติตามมาตรา ๓๑ วรคสอง แต่ร่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวด้วยการเงินจะเสนอได้ก็แต่โดยคณะรัฐมนตรี

ร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินตามวรรคสอง หมายความว่าร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการ ตั้งขึ้น ยกเลิก ลด เปลี่ยนแปลง แก้ไข ผ่อน หรือวางระเบียบการบังคับอันเกี่ยวกับภาษีหรืออากร การจัดสรร รับ รักษา หรือจ่ายเงินแผ่นดิน หรือการโอนงบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน การกู้เงิน การค้ำประกัน หรือการใช้จ่ายเงินกู้ หรือการดำเนินการที่ผูกพันทรัพย์สินของรัฐ หรือเงินตรา

ในกรณีเป็นที่สงสัยว่าร่างพระราชบัญญัติที่เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นร่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการเงินหรือไม่ ให้ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นผู้วินิจฉัย

ร่างพระราชบัญญัติที่เสนอโดยสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติหรือสภาปฏิรูปแห่งชาตินั้น คณะรัฐมนตรีอาจขอรับไปพิจารณา ก่อนสภานิติบัญญัติแห่งชาติจะรับหลักการก็ได้

การตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้กระทำโดยวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา นี้ แต่การเสนอร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ให้กระทำโดยคณะรัฐมนตรีหรือผู้รักษาการตาม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนั้น"

(บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗, มาตรา ๑๔)